

מישהו ימות בסוף

מחזה מאת מאור זגורי

הדמויות:

- ניקו – (17)** נערה פטפטנית, מתבודדת וחריפה. מנהלת ערוץ "לייב" באינסטגרם.
- לולי – (22)** חשפנית תמימה וחולמנית. יפהפייה. אחות של ניקו.
- ירדנה – (27)** מובטלת רווקה ודעתנית. מטפלת באביה החולה.
- אדם – (30)** מסתורי, קשוח מופנם וביישן.
- ג'ו – (21)** פגוע ראש. סקרן. חובש קסדה כל הזמן. (אח של אדם)
- בנצי – (28)** נהג משאית. נאיבי ורגיש.

כל הדמויות גרות באותו בניין. העלילה מתרחשת בשלושה ימים.

מישהו ימות בסוף

(חושך)

יום רביעי

ניקו (עושה טיקטוק) –

אורסולה: "ובכן זה ההסכם. אני ארקח לך שיקוי שיהפוך אותך לבן אדם לשלושה ימים. הבנת? שלושה ימים. הקשיבי היטב זה חשוב מאוד. עד שקיעת השמש ביום השלישי את חייבת לדאוג שנסיכנו החמוד יתאהב בך ואז ועליו לנשק אותך. ולא סתם נשיקה. נשיקת אהבה אמיתית. אם הוא אכן ינשק אותך לפני שקיעת השמש ביום השלישי תישארי בת אדם לתמיד. אבל אם זה לא יקרה – תחזרי להיות בתולת ים ותהי שלי לעולם! סבסטיאן: לא אריאל לא! אורסולה: עשינו עסק? אריאל: אם אהיה בת אדם אצטרך להיפרד מאבי ומאחיותיי. אורסולה: את צודקת – בחיים יש החלטות קשות ילדתי".

כל הדמויות נכנסות לבמה לקטע תנועה של "בוקר". פתיחת היום של כולם. כולנו עושים את אותן פעולות כל בוקר.

ניקו – (בלייב) "וזה היה - שיר שאני לא יודעת מה השם שלו – אבל הוא העציב אותי. תודה שיר. מקווה שאתם עוד אתי. כאן בוקר של יום רביעי שקט למדי. וכמו שאתם זוכרים לי יש שלושה ימים להפוך לבן אדם. כמו ששמעתם. שלושה ימים. מבצע חסר תקדים. כי בעוד שלושה ימים אהיה בת 18 ועוד לא התנשקתי. אז כל מי שחושב שהוא נסיך ומעוניין לזכות בנשיקה הראשונה של נערה - שיעשה לי לייק ותגובה עם השם שלו ואימוג'י של טריטון! ובחצות בעוד שלושה ימים תיערך ההגרלה – ושפתיים יפגשו. לא לשכוח SUBSCRIBE כאן למטה. ביי! (ומוציאה לשון)".

(אדם נכנס לחדר של ג'ו בבית החולים. ג'ו חובש קסדה וכבול לכיסא, מביט דרך החלון וממלמל לעצמו).

אדם – יוסי.

ג'ו – (לא עונה).

אדם – יוסי, מה העניינים? אמא התקשרה אלי, הם בשיקגו... התקשרו אליה אמרו שעשית בלאגן. כל הכבוד. (שקט). דיברתי עכשיו עם המנהלת פה. איך קוראים לה? אתי? בטי? איך קוראים לה...? סיפרה לי שהם עשו טטנוס לכל המחלקה בגללך... (צוחק) ממתי אתה נושך? טוב מאוד, טוב מאוד. תנשוך. אל תוותר. באתי לקחת אותך! (אין תגובה) יוסי? באתי לקחת אותך! (אין תגובה) קיצר, איך אני יגיד את זה.. אמא אמרה לי שהם חוזרים רק עוד שבועיים אז החלטתי שבינתיים תהיה אתי. (אין תגובה). טוב? תאסוף ת... דברים שלך ונעוף מפה. (אדם מנסה לגעת לו בכתף אבל ג'ו חומק ממנו, מנסה שוב אבל ג'ו חומק. תהום ביניהם) יוסי. יוסי.

ג'ו – זה לא השם שלי.

אדם – וואלה. שכחתי... איך קראת לעצמך? ג'ייסון, ג'ייקוב.

ג'ו – זה כמו יוסי אבל לא יוסי.

אדם – כמו יוסי.. ג'וזף?

ג'ו – ג'ו. בקיצור.

אדם – ג'ו.

ג'ו – ג'ו.

אדם – ג'ו.

ג'ו – ג'ו.

אדם – מה שלומך?

ג'ו – "מה שלומך? תודה רבה! אדרבא ואדרבא"...

אדם – תראה, אני יודע שלא הייתי פה הרבה זמן אבל הנה עכשיו אני פה.

ג'ו – (אירוני) טוב מאוד! יופי, יופי, יופי.

אדם – אני מצטער יוסי.

ג'ו – ג'ו.

אדם – סליחה ג'ו.

ג'ו – בטח. סליחה. בטח. (בורח ממנו).

אדם – יוסי בוא רגע.

ג'ו – "בואי אראה לך עולם, אור נפלא מנצנץ בו".
אדם – עצור שניה. חכה רגע. (אוחז בזרועו – אך ג'ו משתחרר).
ג'ו - לא חבר שלך.

(ירדנה יושבת בחדרה ומתפללת באדיקות. צלצול בדלת. היא קמה לפתוח ובנצי נכנס לחדר. מנשק את המזוזה).
ירדנה – ששש! אמרתי לך לא לצלצל – בשביל מה יש לך מפתח?
בנצי – (רק מחייך).
ירדנה – נו... כן? כן?
בנצי – (מחייך ולא מדבר).
ירדנה – נו, אל תלחיץ אותי! כן או לא? איזה ריח יש לך...
בנצי – דיברתי איתו.
ירדנה – ו...
בנצי – והוא קבע אתי פגישה למחר.
ירדנה – מחר? אז מה אתה מלחיץ אותי – חשבתי כבר יש לך חדשות. משהו.
בנצי – זה לא משהו?! מחר אני נכנס אליו, אומר לו או שאתה נותן לי העלאה או שאני מתפטר.
ירדנה – טוב, טוב.. בוא.. הכנתי לך לאכול.
בנצי – אין – אני מחר לא יוצא מהמשרד שלו אם אין שיפור. את לא מכירה אותי.
ירדנה – אני מכירה אותך, מזה אני מפחדת.
בנצי – אבא שלך ישן?
ירדנה – ישן. נתתי לו את התרופה כבר ב-4.
בנצי – "הלילה, לילה, לילה, שמחה גדולה הלילה..".
ירדנה – אין הלילה-לילה כלום. אני בנידה עדיין.
בנצי – (מתבאס) עוד לא נגמר לך?
ירדנה – לא.
בנצי – איך לא? שבוע שעבר אמרת..
ירדנה – נכון, ואז מחכים עוד שבוע, שכחת?
בנצי – איי, יאיי – דנה.. דנה, מתוך החודש יש לי בדיוק יומיים חלון לסקס וגם בו אבא שלך בטח יפריע לנו.

ירדנה – שתוק – סתום הוא ישמע אותך.
בנצי – איך ישמע איך? עם התרופה הוא לא ישמע גם אם טיל סקאד ינחת לו
במקלחת.
ירדנה – מטומטם.
בנצי – אבא שלך.
ירדנה – אמא שלך.
בנצי – היי. עד אמא שלי.

אדם – תוציא הכול נו. תוציא כל מה שיש לך להגיד לי. נו!
ג'ו – "אני, אדוני. סיימתי לדבר. אתה אדוני – מפוטר".
אדם – יוסי'...
ג'ו – ג'ו.
אדם – ג'ו! ג'ו! קיבינימט! מה אתה רוצה שאני יתחנן אליך? בוא איתי. שבועיים!
אתה חושב שאני רוצה את זה! אתה חושב שרק לך יש בעיות? אתה הדבר
האחרון שאני צריך עכשיו בחיים שלי. "ג'ו- ג'ו". אני בא – אתה רואה שאני מנסה
לעשות כאן משהו ואתה... יודע מה אל תבוא. לך תבכה בטלפון לאמא הזונה שלך
שתחזור מהשיקגו שלה ותדאג לך היא. שש שנים היא קוברת אותך בחור
המסריח הזה ועכשיו אני זה שצריך לקרצף לה את המצפון. שתזדיין. שמעת
אותי? אמרתי לך לקחת ת'דברים שלך ולקום. הלוי! אתה לא מבין? מה אתה דפוק
בשכל?
ג'ו – כן.
(שתיקה)
אדם – סליחה. (מלקה עצמו) סליחה. אתה לא דפוק. אתה שומע אותי? אתה לא
דפוק. תנשוך את מי שאתה רוצה בבית מטורפים הזה אבל בחיים אל תגיד
שאתה דפוק! אתה שומע אותי?
ג'ו – כן.
אדם – הם קוראים לך דפוק פה?
ג'ו – לפעמים.
אדם – מי קורא לך דפוק?
ג'ו – הדפוקים האחרים.

אדם – ומה עשית כשהם קראו לך ככה?
 ג'ו – נשכתי אותם.
 אדם – (צוחק) טוב מאוד. טוב מאוד. (שקט). אם מישהו קורא לך דפוק, תגיד לו:
 "אמא שלך דפוקה יא בן זבל זונות, אני יוסי-"
 ג'ו – ג'ו.
 אדם – סליחה "..." אני ג'ו ואני לא דפוק."
 ג'ו – טוב.
 אדם – תגיד.
 ג'ו – מה?
 אדם – אין אתה דפוק.
 ג'ו – "אמא שלך דפוקה יא בן זבל זונות. אני ג'ו ואני לא דפוק".

(ניקו יושבת בבית צופה בטלוויזיה ב"בת הים הקטנה". היא עושה פאוס על המשפט של אריאל - "איך עולם שיש בו דברים יפים כל כך יכול להיות רע?")

ניקו – (מקפיאה את התמונה על המסך, מעלה סטורי) פאק כל הקוק-סאקרים הבני זונות הציניים בעולם הזה. לא אכפת לי מה תגידו אבל הסרט הזה הוא פאקינג יצירת מופת. ואז מה אם דיסני הם תאגיד מסריח שמנצל ילדים במדינות עולם שלישי? הם עושים סרטים, הבני זונות, שגורמים לך לשכוח את כל החרא של העולם. (שקט) עד כאן. סוף שידורים. לילה טוב. תזדיינו.

היא נשכבת על הספה ושרה לעצמה:

"רוצה להיות עם בני האדם
 רוצה לראות איך רוקדים בשניים
 איך מהלכים הם על.. איך קוראים לזה? הו! רגליים!...
 שם הם הולכים שם הם רצים
 שם הם בשמש מתרוצצים
 וגם אני זה רצוני
 להיות אי..."

(נקישות בדלת, היא קופאת בשתיקה).

ניקו – מי זה?

לולי – ניקו תפתחי.

ניקו – תזדהי!

לולי – ניקו, אני גמורה מעייפות תפתחי ת'דלת.

ניקו – מה הנקישה הסודית?

לולי – ניקו אני יהרוג אותך.

ניקו – אחותי לולי אמרה לי לא לפתוח לאף אחד בשעה כזאת גם אם הוא מישהו

שאני מכירה. רק לפי הנקישה הסודית.

לולי – אבל את שומעת שזאת אני!

ניקו – איך אני יכולה לדעת שלא עומד לידך איזה רוצח אלים שמאיים עליך לשכנע

אותי לפתוח לך את הדלת?

לולי – ואם כן? לא תפתחי לאחותך שעומדת להירצח?

ניקו – לא. עדיף שירצחו רק אותך ולא את שתינו. מישהו חייב להמשיך את

השושלת המשפחתית המפוארת.

לולי – מה זה מפוארת... ניקו מאמי.. אני לא זוכרת מה הנקישה הסודית.. אני

מתה לישון.. תפתחי.

ניקו – אני יודעת שאת זוכרת.

לולי – (מוותרת ונוקשת נקישה סודית).

ניקו – (פותחת) הו לולי – אחותי היקרה! למה לא אמרת שזאת את?

לולי – (דוחפת אותה, נכנסת, מתפשטת ופורקת עצמה אל הבית, ניקו רודפת

אחריה). למה את לובשת לי את הבגדים?

ניקו – סתם. התחשק לי, כועסת?

לולי – לא. זה מכוער עליך. תורידי את זה. אכלת?

ניקו – הכנתי ביצה.

לולי – אני מתה מרעב.

ניקו – נגמרו הביצים.

לולי – גמרת את הביצים?

ניקו – אני בגיל ההתבגרות – אני צריכה לגדול! חלבון מאוד חשוב בשבילי.

לולי – ומה היית עושה אם לא הייתי? היית מסתובבת עירומה בבית וגוועת

מרעב?

ניקו – כן.

לולי – יופי.

ניקו – (מטפסת על השולחן) נו, איך היה הערב ב"בIMBO" – עשית טיפים?

לולי – הוא חזר גם היום.

ניקו – מי?.. (מבינה) לא נכון!

לולי – כן. אני לא יודעת מה לעשות – הוא מוציא אותי מריכוז – אני לא יכולה לזוז

– הוא משתק אותי! שום שריר בפנים שלו לא זז. אין לי מושג מה עובר לו בראש..

ניקו – מה הוא רוצה ממך?!!

לולי – לא יודעת! פחד אלוהים – הוא נראה כמו רוצח סדרתי.

ניקו – חתריך?

לולי – רוצח סדרתי אני אומרת לך..

ניקו – אבל חתריך?

לולי – (מחייכת) קצת.

ניקו – יופי. יצאו לכם ילדים רוצחים וילדות חשפניות. ממש סרט תיעודי.

(בנצי וירדנה רוקדים סלואו בסלון)

ירדנה – אתה צריך להתגלח. אל תלך מחר ככה.

בנצי – טוב.

ירדנה – אני אבדוק אותך עם כרטיס אשראי.

בנצי – אם היה לנו..

(הוא צוחק, היא לא)

ירדנה – ואל תכנס עם הכובע המפגר שלך. תבוא לבוש יפה.

בנצי – אבל אני עובד אחר כך.

ירדנה – תביא בגדים בשקית. תתבשם, תבוא כמו בנאדם.

בנצי – טוב. אני אלבש את החולצה החומה.

ירדנה – היא לא טובה. אני יגהץ לך חולצה אחרת.

בנצי – מה רע בחולצה החומה?

ירדנה – רע. אתה חום אתה צריך לבן, יפה לך לבן.

בנצי – (מתרגז) מה זה יום הזיכרון?

ירדנה – ששש... (מרגיעה אותו) אתה יודע מה אתה אומר לו?

בנצי – שאני אוהב את המפעל הזה, שאף פעם לא אמרתי לא לכלום: שבתות,
 חגים הכל - שהחברה אוהבים אותי...
 ירדנה – אתה צריך למצוא את הייחוד שלך. מה אתה טוב בו. לא מה שכל אחד
 היה אומר.
 בנצי – אז תלכי במקומי, רוצה ללכת במקומי?
 ירדנה – תירגע עצבן.
 בנצי - אני חרוץ, אני מכיר ת'עבודה.
 ירדנה – תהיה אסרטיבי, תלחץ לו את היד.
 בנצי – לה. זאת בוסית.
 ירדנה – אמרת לי שזה גבר הבוס שלך.
 בנצי – מתי?
 ירדנה – כשבאת.
 בנצי – מה פתאום. בוסית. מאז שאלי יצא לפנסיה הבת שלו נכנסה. כבר כמה
 חודשים.
 ירדנה – יפה?
 בנצי – כן, כאילו – לובשת בגדי עסקים כאלה.
 ירדנה – אתה מסתכל עליה?
 בנצי – לא! שאלת אם היא יפה. עניתי. היא לא מכוערת.
 ירדנה – איך קוראים לה?
 בנצי- לא יודע.
 ירדנה – בת כמה היא?
 בנצי – 32 ככה..
 ירדנה – (שוב) איך קוראים לה?
 בנצי – מיכל.. או סיוון...
 ירדנה – לפני שנייה אמרת שאתה לא יודע איך קוראים לה.
 בנצי – לא יודע.. אני מנחש. מה קרה? יש סרט?
 ירדנה – אין סרט. רק לא רוצה שתשקר לי.
 בנצי – לא משקר לך. (היא פונה ממנו) על מה אנחנו רבים? על בחורה שאני
 אפילו לא יודע את השם שלה..
 ירדנה – מיכל.
 בנצי – מה את רוצה שאני אתפטר עכשיו?

ירדנה – לא רוצה שתתפטרי. רק שלא תסתכל על בנות בעבודה.
בנצי – בא, עושים ערב נחמד. (מקיש באצבעותיו) ככה את הורסת אותו.

אדם – יוסי אני צריך שתבוא אתי. בבקשה. אני מבקש ממך שתבוא אתי.
ג'ו – אמרו שתהיה סופה בסוף השבוע.
אדם – יוסי. ג'ו. ג'ו אני מתחנן אליך – מתי ראית אותי מתחנן בחיים שלך יוסי?
נלך לאן שאתה רוצה. אני לא עובד עכשיו – נהיה יחד כל היום.
ג'ו – (מביט בו לראשונה)

לולי – מה עשית כל היום?
ניקו – הייתי בטלפון, ראיתי טלוויזיה, אה – ויש שיא! בצהריים שרפתי נמלים
במחסן עם זכוכית מגדלת!
לולי – כל הכבוד.
ניקו – תודה רבה.
לולי – מתי את עושה את הלייבים האלה – איך אני מנסה לראות אותך לפני
העבודה לפעמים ולא רואה כלום?
ניקו – כי את לא עוקבת אחרי. רק מי שעוקב אחרי יכול לראות.
לולי – ביקשתי עוקב. לא אישרת. מה השם של הערוץ שלך? ניקו?
ניקו – זה לייב. לייב באנגלית זה "חי". את לא יכולה לראות את זה בדילי!
לולי – על מה את מדברת שם בכלל?
ניקו – על החיים.
לולי – או. ומה ילדה שלא יוצאת מהבית יודעת להגיד על החיים?
ניקו – תתפלאי. הרבה. כל פעם שיש לי מחשבה שאני רוצה לחלוק עם האומה.
אני עולה בלייב, וחולקת אותה עם מאות אלפי מאזיני הנאמנים.
לולי – להזכירך – יש לך כולה 420 עוקבים. למה שמישהו בכלל יקשיב לשטויות
שלך? אני אחותך ואני לא מקשיבה.
ניקו – 417. ירדו לי שלושה השבוע. כנראה כי לא העליתי מספיק תוכן.
לולי – אז בשביל 417 איש כל הטרחה הזאת?

ניקו – 417. שלכל אחד מהם יש לפחות 400 עוקבים. רובם עושים לי לייק. שזה אומר שהם אוהבים את זה. אז הם בטח מספרים לחברים שלהם. לכל אחד מהם נגיד יש 300 עוקבים במינימום. תעשי את החשבון. כמה זה 300 כפול 417.

לולי – אין לי בגרות.

ניקו – 125 אלף ומאה אנשים בדיוק. ותכפילי את זה במספר העוקבים שלהם וכן הלאה וכן הלאה. אני בונה כאן עתיד. לשתינו, מפגרת.

(ניקו עולה על השולחן ומתהלכת)

לולי – תרדי משם.

ניקו – למה מה יקרה לי?

לולי – את תפלי ותמותי.

ניקו – תהי עצובה שאני ימות?

לולי – לא.

ניקו – בזבזת את כל העצבות שלך על אמא ואבא.

לולי – זהו שלעצבות אין סוף.

ניקו – אם את תמותי אני אתאבד.

לולי – תשתקי.

ניקו – כבר החלטתי - אני אכנס לאמבטיה ואמות כמו בת ים! אבל אין לך מה לדאוג - אני לא יעשה את זה לפני שאקבל נשיקת אהבה אמיתית.

לולי – מה?

ניקו – מה מה?

לולי - אף פעם לא התנשקת?

ניקו – לא. נראה לך שלא הייתי מספרת לך?

לולי – (בוחנת אותה)

ניקו – לא!

לולי – למה לא?

ניקו – כי... אני... רוצה.. להתנשק מאהבה.. לא רוצה להתנשק סתם, כמוך.

לולי- ניקו, את לסבית?

ניקו – לא!

לולי – אלה דיבורים של לסבית.

ניקו – אני לסבית טוב?

לולי – את יודעת בכלל איך עושים את זה?

ניקו – בטח נו. ראיתי בכל הסרטים.
 לולי – זה לא אותו דבר. בואי הנה.
 ניקו – מה את רוצה?
 לולי – בואי הנה. שבי.
 ניקו – מה את רוצה?
 לולי – שבי. את רוצה ללמוד או לא?
 ניקו – אני לא לסבית!
 לולי – תסתמי כבר. נגיד והנסיך הזה שלך, יבוא מחר וינסה לנשק אותך.
 ניקו – בטח לא יקרה בחיים.
 לולי – אם. מה תעשי.
 ניקו – אני אמות על המקום.
 לולי – את לא תמותי. (מתמקמת מולה) תדמייני שאני זה הוא. תרפי את
 השפתיים. הכי חשוב שתרפי אותן. שיהיו רכות.
 ניקו – (עושה).
 לולי – ותרטיבי אותן טיפה, שלא יהיו יבשות. תטי את הראש קצת, ותשרבבי אותן
 טיפה.
 ניקו – (מתקרבת אליה).
 לולי – וכשהוא מתקרב ממשי, תוציאי את הלשון טיפה.
 ניקו – (מוציאה לשון יותר מדי)
 לולי – פחות. ואז, כשאת מרגישה את הנשימה שלו קרובה.. פשוט... (נקרעת
 מצחוק על הפרצוף הקרוב של ניקו) אין – זה לא יעבוד - תסתכלי על עצמך – את
 נראית כמו דג.
 ניקו – את עושה לי נזק פסיכולוגי. שתדעי לך שאת עושה לי נזק פסיכולוגי. אני לא
 ישנה בלילות כי אני מחכה לך, ובגלל זה אני לא מתפתחת! שכחי מזה אני לא
 מתנשקת בחיים! זה קשה מדי.
 לולי – זה פשוט.
 ניקו – אם הייתי יפה כמוך גם לי זה היה פשוט.
 לולי – את הרבה יותר יפה ממני.
 ניקו – לא. אני לא.

בנצי – טוב בואי נאכל לפחות.

ירדנה – לא רוצה לאכול איתך.

בנצי – (מתרגז) הלואי והייתי באמת בוגד. לפחות היה יוצא לי משהו.

ירדנה – אז לך, לך תבגוד- ממש עושה לי טובה.

בנצי – אני- מתקשר – מחר – ומבטל – את - הפגישה – הזאת! יתהפך העולם

אני לא הולך לפגישה הזאת.

ירדנה – אל תבטל – רק אל תסתכל עליה.

בנצי – אני מבטל!

(שתיקה רועמת)

ירדנה – (מתקפלת) אל תגיע לגבול שלך! בסדר, הבנתי. פשוט תגיד את זה.. מה הבעיה... לא קרה כלום. (מלטפת אותו והוא מנער אותה) נו אתה רואה שאני באה לקראתך! יאללה מאמי די. די.. בוא נאכל. למה אמרת שקוראים לה מיכל?

בנצי – מיכל, סיוון.. משהו עם יוד, אני יודע... את יודעת כמה בנות עם יודים יש בעבודה הזאתי...

ירדנה – טוב. די סליחה...

(שקט, מתחבקים).

בנצי – יעל. קוראים לה יעל. הנה אני בא נקי. שתדעי. יעל. ידעתי איך קוראים לה מההתחלה אבל לא רציתי שתכעסי. אז הנה- אני לא משקר לך. יעל.

ירדנה – איך אני יכולה לדעת שאתה לא משקר גם עכשיו?

בנצי – את לא נורמאלית! אני לא יכול להכיר אף בן אדם.

ירדנה – אני לא מאמינה לשום מילה שיוצאת לך מהפה!

בנצי – תפסיקי לצעוק. את תעירי אותו ויהיה לנו פה שישי ושמו.

ירדנה – די! די! עוף מפה כבר עוף ממני! די, לא רוצה להיות איתך! לא סומכת עליך, לא מאמינה לשום מילה שיוצאת לך מהפה! עזוב אותי במנוחה.

בנצי – אל תדברי סתם. כי את יודעת שאני באמת אלך.

ירדנה – יופי. תעוף עכשיו! לא רוצה לראות את הפרצוף שלך יותר.

בנצי – קודם את מדברת ואחר כך מתחרטת.

ירדנה – אל תדאג הפעם אני לא אתחרט.

בנצי – עכשיו פרינציפ אני לא הולך!

ירדנה – אז אני הולכת.

(הם עוצר בעדה והם נלחמים ליד הדלת עד חיבוק)

בנצי –די ממי די.. אני אוהב אותך.

ירדנה – (מתחילה לבכות)

בנצי – די, כל הזמן בעבודה אני מדבר עליך. על איזה ילדים יפים יהיו לנו – רביעייה. רק בנות. אל תדאגי הכל יהיה בסדר. אני מזמן רוצה להביא טבעת. אני פשוט חוסך כדי שתהיה טבעת שווה. די, איזה יפה את כשאת בוכה.. חודש הבא יש לך יום הולדת 30 מי יחגוג לך אם לא אני? די מאמי שלי די. אני אוהב אותך. את תראי, מחר אני אכנס אליה למשרד ואני יגיד לה - ירדנה – לא רוצה לשמוע.

בנצי – שאני רוצה.. שאני דורש! שאם היא לא תיתן לי העלאה.. אני.. אני מתפטר! אני עוזב את המפעל! את לא יודעת איזה הלם זה יהיה... ואם היא תדבר בטלפון. אני יגיד לה- תנתקי ת'טלפון בבקשה. אני אהיה איתה ישיר, אני אהיה איתה אסטרטיבי. ירדנה- אסטרטיבי. בנצי- אמרתי אסטרטיבי.

ירדנה – אין דבר כזה אסטרטיבי. אומרים אסטרטיבי. בנצי – בטח שיש. יש אסטרטיבי, ויש אסטרטיבי, זה משהו אחר לגמרי. (הוא מחייך והיא נמסה) ירדנה – אני אלך לגהץ לך את החולצה. בנצי – מאמי. ירדנה – ממ? בנצי - כמה את אוהבת אותי? ירדנה – כמו את החיים שלי.

אדם – דוחפים לך הרבה תרופות? ג'ו – הרבה-הרבה. אדם – בגלל זה עשית בלאגן? רצית שאני יבוא? קראת לי? ג'ו – "האקונה מאטאה. לא טירוף חושים". אדם – אני לימדתי אותך את השיר הזה.. (שקט)

אדם - ג'ו. אני מספר לך סוד שלא סיפרתי לאף אחד. סוד לא טוב. אבל אני יספר לך אותו. ואחרי זה אני אלך. אם תרצה לבוא איתי אז אתה יכול ואם לא אז אתה לא חייב.

(ג'ו לא נעתר. אדם רוכן על אזנו ולוחש לו סוד. כשמסיים הוא מביט בו עוד כמה רגעים ופונה ללכת. פתאום ג'ו קם. רץ אליו מאחור ומחבק אותו חזק).

אדם - אתה לא מספר על זה לאף אחד. נשבע?

ג'ו - נשבע. (מנשק למעלה).

אדם - טוב. אני הולך להביא את הטופס חופשה שלך וא.. (ג'ו נעמד בדלת) מה? אל תדאג אני כבר חוזר. (ג'ו לא נותן לו לעבור). אני הולך לדבר איתם ואני לוקח אותך מכאן. (ג'ו לא זז). אל תדאג. הפעם זה לא יהיה כמו תמיד. הפעם אני חוזר. הפעם אני לא עוזב בלעדיך. באמת. בסדר? (ג'ו בא לתת לו חיבוק) היי. בלי פרידות. אני לא נפרד ממך כי עוד דקה אני בא לקחת אותך איתי.

(ג'ו זז ואדם יוצא)

(ניקו ולולי מרוחות על הספה ובוהות בטלוויזיה. לולי מהורהרת).

לולי - מה השעה?

ניקו - אני לא רוצה לישון.

לולי - מה את רוצה לעשות?

ניקו - רוצה לראות "פרוזן"?

לולי - את חייבת לצאת מהבית הזה ניק-ניק. את לא יכולה לחיות רק דרך הטלוויזיה.

ניקו - תגידי תודה שאני לא בכת השטן.

לולי - תודה.

(שקט)

ניקו - חושבת שאני אהיה גדולה יום אחד?

לולי - לא. את תתקעי בגיל 17.

ניקו -אני שונאת אותך.

לולי - גם אני שונאת אותך.

ניקו - אני יותר.

לולי - את מתה עלי.

ניקו – אני מתה איתך.
לולי – ניקו, אפשר לגלות לך משהו?
ניקו – לא.
לולי – אני חושבת שאני בהיריון.

אדם חוזר לחדר. ג'ו נפרד מהחפצים שלו.

אדם – יוסי.
ג'ו – (מסתובב) ג'ו.

קטע תנועה. ערב. כל הדמויות עושות את אותן פעולות הערב. הפעם בזוגות.

יום חמישי

ניקו – (בלייב) "קראתי בגוגל על אחד בשם "המינגווי" שכתב ספרים, והיה בודד, התחיל לשתות, השתגע, לקח רובה ציד, דחף את הקנה בפה ועם הבוהן של הרגל לחץ על ההדק. מרוב שהרובה היה ארוך. אני מניחה שזה הסדר – בדידות, התמכרות, שגעון, התאבדות. יופי. אני בשלב הראשון.

ירדנה – (מנקה את הבית ומשוחחת עם אלוהים)
ריבוננו, בוקר טוב. יום חמישי. יום חדש. ריבוננו, מה אני יעשה, הוא חייב להוכיח לי שהוא רציני ריבוננו. שייקח יוזמה במשהו... הוא רק דיבורים. "חתונה, חתונה". הביא טבעת? עשה צעד? כלום. וגם אם נתחתן - ממה נתקיים? מחיכים?
קול אביה קורא – ירדנה!
ירדנה - רגע אבא! ריבוננו תשמע, אני כבר בת 29, מי ירצה אותי בגילי? משהו צריך לקרות!

קול אביה קורא – ירדנה!

ירדנה – בסדר אבא, שמעתי!!! הנה – בגלל ה"מחר-מחר" שלו הכל מתעכב כי אין לבנצי עכשיו כסף לדירה, אז בינתיים הוא פחות או יותר גר פה אצלי עם אבא שלי. אבל ריבוננו, אם - בעזרת השם נעבור לגור ביחד - אני אפתח את העסק. קראתי בעיתון על מישהי מהדרום שעשתה מיליונים מזה שהיא פתחה בבית סלון לציפורניים והיום כבר יש לה רשת! איזה מזל יש לאנשים-יותר משכל. ריבוננו, יש לי בקשה – רק אם אתה חושב שזה בסדר, אם לא – תעשה מה שאתה מרגיש.. אני אגלה לך סוד, היום יש לו פגישה עם הבוסית שלו. תן לו קצת ביטחון – בשבילי - אם הוא יקבל קידום – אתה תראה שהכול יהיה בסדר. מה אתה אומר?

בנצי – "לא לא לא! עכשיו אני ידבר ואת תקשיבי לי! אני כבר 7 שנים בעבודה הזאתי. אני חרוץ. אני נותן מעצמי 100 אחוז. שבתות, חגים, הכול. אם את אומרת לי לא - אני לא בא מחר! אל תשחקו איתי משחקים!" (ושובר) יופי, יופי בנצי. זה טוב. ככה תכנס. ותגיד לה בפרצוף הכל. מגיע לך בנצי! מגיע לך! כן! (עושה מוסיקה של רוקי ומתאגרף עם האוויר).

לולי – (מלטפת תלולית קטנה בבטנה) מה אתה חושב שאתה עושה שם? הא? טומטום שגר אצלי בגוף. (וצוחקת)

(ירדנה שומעת רחש, יוצאת למסדרון ונתקלת באדם וג'ו. הם גרים דלת ממולה):
ירדנה – אה, סליחה.. אני מחכה ל... מישהו אחר. נעים מאוד. סוף סוף נפגשים..
אדם – אדם.
ירדנה – דנה. ירדנה.
אדם – נעים מאוד. שלומך טוב?
ירדנה – חיים. מחכה לבשורות טובות.
אדם – זה אחי.
ירדנה – אני רואה את הדמיון... נעים מאוד, ירדנה. (מושיטה יד)
ג'ו – אני לא לוחץ ידיים.

ירדנה – אה. (מביטה בקסדה שלו) באת באופניים?

ג'ו – לא. למה?

ירדנה מבולבלת. אבא שלה קורא לה מתוך הבית.

קול אביה קורא - ירדנה!

אדם – את לא גרה לבד...

ירדנה – לא, כן, לא – אני גרה עם אבא שלי.

קול אביה קורא - ירדנה!

אדם – הוא בסדר?

ירדנה – הוא.. חולה. מה לעשות. הגיל עושה את שלו. לא נחיה לנצח.

ג'ו – שירגיש טוב.

ירדנה – אוי – תודה חמוד...

קול אביה קורא - ירדנה!

ג'ו – (צועק) תרגיש טוב!!

(שתיקה)

אדם- טוב. אנחנו..

ירדנה – כן, טוב אז סוף סוף אנחנו מדברים.. כמה זמן אתה גר כאן כבר.. שנה?

אדם – (יחד) שנה.

ירדנה – הנה - ובקושי דיברנו. מדהים איך אפשר לגור שנים באותו בניין עם אותם

אנשים ולא לדעת מי הם. לפעמים הייתי שומעת אותך חוזר בלילות, אני

מתעוררת מכל פיפס – בגלל אבא שלי. אז הייתי שומעת אותך לפעמים חוזר ב-4

5 לפנות בוקר. כל הכבוד. אני לא יצאתי לבילוי כבר... לא זוכרת אפילו מרוב שזה

היה מזמן.

(שתיקה)

ירדנה - אז היה נעים להכיר. אדם ו... ?

ג'ו – ג'ו.

ירדנה – ג'ו. ג'ו? אדם? אתם לא מהארץ?

ג'ו – איזה ארץ?

ניקו (בלייב) -

לפני שנה בדנבר נכנס נער לתיכון שלו חמוש ברובה אוטומטי והתחיל לירות. הוא הרג 17 תלמידים, מורה אחד ואת עצמו. אני שמה מיליון דולר על זה שהוא היה בתול. מיליון דולר! בעיתון היה כתוב שהוא היה: "מסתגר ולא פופולארי". אחר כך מתפלאים למה הוא קם יום אחד ובום, בום בום בום בום – ירה בכולם כדי שהם גם יסבלו כמוהו. לא חבל? אם אני הייתי מכירה אותו, הייתי מתנשקת איתו. כדי שהוא ירגיש טוב יותר עם עצמו ולא ילך לרצוח את כולם. אני בטוחה שאם הייתה לו אהבה, אפילו אהבה בכאילו, הוא לא היה עושה את זה. אני בטוחה.

ג'ו' יושב על כיסא ואדם מתרוצץ ומסביר לו על כל מה שקורה בבית).
אדם – המפתח הצהוב פותח את הדלת של הדירה והמפתח הקטן פותח את
האינטרקום. אין ידית כפולה אז תזהר לצאת בלי מפתח. כי אתה תנעל בחוץ.
רגע. אתה מסוגל בכלל להישאר לבד?

ג'ו – (מהנהן).

אדם – אם קורה משהו ואתה מפחד – מה אתה עושה?

ג'ו – לא יוצא מהבית רק אם יש שריפה בתוך הבית.

אדם – כן. יופי. טוב, מאחורה יש את הגז -

ג'ו – מסוכן מאוד.

אדם – נכון. לא לגעת אם אני לא פה. (רוכן אליו) אתה רוצה להוריד את הקסדה?

(ג'ו מסרב) עדיין לא? בסדר. תרגיש בבית. תשתדל להשאיר נקי, לא נורא אם מתלכלך אבל תשתדל. אמא ואבא חוזרים משיקגו עוד שבועיים ונוכל ללכת להביא אותם מהשדה.

ג'ו – איזה שדה? תות?

אדם – ואני משביע אותך, שאתה לא מספר לאבא ואמא מה שסיפרתי לך. את הסוד. זה חשוב ואני לא רוצה שאף אחד ידע. אתה מבין אותי?

ג'ו – מבין.

אדם – יוסי-

ג'ו – ג'ו.

אדם – הימים האלה מבחינתי, הם סוג של מבחן. בשביל שנינו. אני... תראה (שולף פנקס מהכיס). עשיתי רשימה של דברים שאני צריך לעשות בחיים שלי. דברים שאני צריך לתקן. אתה רואה מה הדבר הראשון שכתוב פה? אתה קורא?

ג'ו – (קורא) "להביא את יוסי".

אדם – להביא את יוסי.

ג'ו – אני לא יוסי.

אדם – נכון. אתה ג'ו. ואני רוצה לדעת עליך הכול. מה אתה אוהב לאכול -

ג'ו – צ'יפס.

אדם – כן. ואיזה שירים אתה אוהב.

ג'ו – שירים מסרטים.

אדם – כן ועוד דברים.. הכול הכול.

ג'ו – הכול? לק בציפורנים של בנות, שיער תלתלים, הצבע סגול, ריח של אקונומיקה, חרדל, בובות של -

אדם – (צוחק) לאט, לאט... אני אלמד הכול אני מבטיח לך. אבל לא בבת אחת.

ג'ו – וקיסמי אוזניים. אבל רק את הוורודים.

אדם – מצוין. ואנחנו נלך לאן שאתה תרצ...

ג'ו – למה לא באת לבקר אותי?
אדם – (נאלם) באתי. באתי ב... ביום הולדת שלך באתי עם אמא. ובחג היינו.
ג'ו – זה שתי פעמים. זה לא הרבה בשנה.
אדם – אני יודע. אני דפוק יוסי. החיים שלי דפוקים – אני דפקתי אותם. דפקתי אותם לגמרי.
ג'ו – אני לא דפוק.
אדם – אתה קצת דפוק. (ומחייך)
ג'ו – אמא שלך דפוקה יא בן זבל זונות אני ג'ו ואני לא דפוק. (הוא צוחק וזה מתגלע לבכי). וואי. מגרד לי בעיניים ממש.
אדם – תקשיב. מה שאתה צריך עכשיו זה לקחת את עצמך בידיים. לא יודע – תטייל, תכיר אנשים חדשים, תראה עולם... תכיר בחורה!
ג'ו – איך מכירים בחורה?
אדם – מדברים איתה קצת קודם.
ג'ו – לדבר. מה להגיד לה?
אדם – תשאל בת כמה היא.
ג'ו – אוקיי. שאלתי.
אדם – יופי. אה – אבל תברר קודם אם אין לה חבר. שלא תסתבך לי בשביל איזה ליטוף של.. רגע רגע. יוסי. נגעת פעם בציצי? יוסי.. ג'ו! ג'ו! נגעת פעם בציצי?
ג'ו – לא.
אדם – אני דואג שאתה נוגע בציצי! (ג'ו צוחק).. לא יודע – תצחק... תעשה מה שאתה מרגיש. תשתחרר!
ג'ו – לגעת בציצי.
אדם – לגעת בציצי!
ג'ו – (צועק) לגעת בציצי!
(שניהם צוחקים)
אדם – כן. תעשה לעצמך רשימה של כל הדברים שאתה רוצה שנעשה וזה יהיה.
אני אין לי כלום בחיים חוץ ממך. אני מעכשיו רק איתך.
(ג'ו רוכן לחבק את אחיו אבל אדם מתחמק. כאילו נמנע ממגע ומעביר נושא).
אדם – יוסי. יש לי משהו חשוב כאן – (מראה לו את הפנקס) שאני חייב לצאת לעשות. אז אתה שב לך כאן, אני יודע שאתה לא רואה טלוויזיה אז תהיה בטאבלט שלי. אני חוזר תוך שעה-שעה וחצי ונחליט יחד מה נעשה מחר בבוקר..

ג'ו – הגן הזואולוגי. נפתח ב9:30 בבוקר.
אדם – מעולה. זה מה שנעשה מחר. נלך בבוקר.
ג'ו – ב 9:30.
אדם – סגור.
ג'ו – לא סגור, הוא נפתח ב9:30.
אדם – כן. לא.. מחר.
ג'ו – נשבע?
אדם – נשבע. (מנשק את עיניו)
(אדם יוצא וג'ו נותר לבדו ומביט מסביב).

ג'ו - דברים שאני צריך לעשות: להכיר אנשים חדשים. לראות עולם. להכיר בחורה. לגעת בציצי. של בחורה. (פאוסה) להוריד את הקסדה.

(מוסיקה. לולי רוקדת ריקוד אירוטי בתוך כלוב גדול. במהלך הריקוד שלה נכנס למקום אדם. האור נדלק עליו. הוא נועץ בה מבטים והיא לא מצליחה להתרכז בגלל זה ומועדת בריקוד. הם קם וניגש אליה. היא נבהלת).
לולי – היי! היי! אל תתקרב! תישאר שם!
(אדם – לא אומר מילה וממשיך להתקרב).
לולי – מה אתה רוצה ממני?! (ובורחת ממנו)

ניקו – (בלייב) רק מזכירה. מחר היום הגדול. נסיכים נסיכים לא להתבייש.
קומו עורו! מחר בחצות. השפתיים שלי. הנשיקה שלכם. עד כאן – סוף
שידורים. לילה טוב. תזדיינו.

(נקישות בדלת של ירדנה. היא ניגשת).
ירדנה – למה כל כך מאוחר? איפה היית עד עכשיו?
בנצי – (נכנס מחיך. ירדנה מנסה לברר אם החדשות טובות).
ירדנה – נו.. כן? כן? תדבר!

בנצי – היא -

ירדנה – היא -

בנצי – הייתה שיחה טובה מאוד. מירו גם הצטרף, הוא... נכנס יחד אתי.. בתור האחראי ו... היא הקשיבה לי.. ואז היא אמרה שצריך לבדוק למה מאז הקורונה הכול השתנה.... ותוך כדי השיחה... הם מדברים על קיצוצים בכלל.

ירדנה – מה זאת אומרת?

בנצי – הם צריכים לעשות עכשיו גל של 20% קיצוצים במפעל.

ירדנה – מה? על מה אתה מדבר?

בנצי – איך שמירו הסביר לי – יכול להיות שאני אצא לחופשה, ואז אני אחזור בתפקיד אחר ש...

ירדנה – הם פיטרו אותך?!

בנצי – הם לא השתמשו במילים האלה.

ירדנה – אז באיזה מילים הם השתמשו?

בנצי – שהקו חלוקה דרום ייסגר וקו מרכז ייקחו את הקו שלו...

ירדנה – אתה בקו דרום.

בנצי – זה רק לכמה זמן ואז יחזירו אותי.

ירדנה – אני לא מבינה איך הגעת למצב כזה?! מה אמרת לה? תביא לי את

המספר של מירו אני ידבר איתו.

בנצי – זה לא יעזור...

ירדנה – מה אמרת לה?!!

בנצי – אני.. הייתי ישיר – אני נכנסתי ככה! והסתכלתי לה בעיניים כמו שאמרת..

ולא גמגמתי ואמרתי לה ש... אני כבר 7 שנים שם. והיא צחקה ואמרה שיש להם

עובדים שהם שם 37 שנים ויותר... אבל חזרתי לנושא... ואמרתי שאני מבקש,

שאני דורש! שאני דורש העלאה. והיא אמרה לי – "על מה אתה מדבר? אתה יודע

שאנחנו נפרדים מ-15% מהעובדים שלנו?" נפרדים. מילה יפה מצאו.

(ירדנה שותקת. מעכלת)

בנצי – הכנת משהו לאכול?

ירדנה – לא.

(לולי יוצאת מהעבודה. לובשת מעיל. אדם מחכה לה מחוץ למועדון. היא נבהלת).

לולי – תעוף מפה! (צורחת לשומר) אבי!
 אדם – אפשר לדבר איתך רגע?
 לולי – מה אתה רוצה?
 אדם – להציל אותך.
 לולי – אבי!
 אדם – (ממשיך להתקרב)
 לולי – נו, מה אתה רוצה?
 אדם – להציל אותך.
 לולי – אני נותנת לך עוד הזדמנות אחת להגיד משהו חכם. אבי!
 אדם – את לא צריכה לעבוד במקום כזה.
 לולי – מקום כזה? (צוחקת במרירות)
 אדם – למה את פה?
 לולי – משכורת. למה אתה פה? אבי!!!
 אדם – חלמתי עליך בלילה.
 לולי – הרבה גברים חולמים עלי.
 אדם – מכירה את זה שאחרי שאת חולמת על מישהו את מרגישה כאילו אתם
 כבר קרובים?
 לולי – לא.
 אדם – בחלום. היית יחפה, ביקשת שאני ישיר לך. התעוררתי וכתבתי את
 המילים. הלחנתי אותו עבורך.
 לולי – וואו. יש לך את זה ביותר מפחיד?
 אדם – אני גר בבניין שלך.
 לולי – מה..?
 אדם – אני גר בקומה שלוש ואת בקומה שבע.
 לולי – (מבוהלת) אני לא יודעת מי אתה. תעוף ממני!
 אדם – הייתי בא לפה הרבה פעם.
 לולי – אני לא מקשיבה לך.
 אדם – פעם חשבתי שרק בנות מאוד מסוימות יכולות לעבוד במקומות האלה.
 אבל את.. את.. ילדה טובה.
 לולי – פחחח. אני לא הייתי סומכת על האינטואיציה הזאת.
 אדם – רע לי לראות אותך כאן. תני לי לעזור לך.

(הוא ממש מתקרב אליה)
לולי – תעוף מפה! תעוף!
אדם – אני לא רוצה ממך כלום.
לולי – אבי!!!!!!
(היא מרימה עליו אגרופ, הוא לא רוצה שהיא תיגע בו והוא זז. היא נופלת).
לולי – (פורצת בבכי) בבקשה תלך מפה. אני מבקשת ממך שתלך מפה. בבקשה.

ירדנה – אני לא יכולה לסמוך עליך בשום דבר.
בנצי – איך אני אשם בזה?
ירדנה – אתה אשם. אתה אשם שאתה לא אסרטיבי, שאתה לא יודע למכור את עצמך.
בנצי – למכור את עצמי? מה אני הנשיא? אני עושה את העבודה שלי והולך. מירו אמר שבעוד חצי ש..
ירדנה – מירו! תמשיך להאמין למירו. שאמר שתהיה לך גם העלאה.
בנצי – לא, חברות שלך יותר טובות!
ירדנה – גם את מירו פיטרו? גם מירו בקו-דרום.
בנצי – לא טוב לך את יכולה ללכת.
ירדנה – אני אלך. מאוד בקרוב.
בנצי – לאן תלכי?
ירדנה – (לא עונה)
בנצי – למה לי לא קשה? גם לי לא קל. זה מבאס.
ירדנה – מתי נעבור מפה?
בנצי – מה את רוצה ממני?
ירדנה – מתי? מתי? מתי? (מציקה לו).
בנצי – דָּנה, מספיק.
ירדנה – אני לא מתכוונת לזרוק את החיים שלי פה בדירה הזאת עם אבא שלי!
בנצי – שימו אותו בבית אבות!
ירדנה – ואז מה? גם לא תטפל בו וגם תגור בדירה שהוא שילם עליה כל החיים?
בנצי – אני משלם את כל החשבונות!

ירדנה – הכנת לאכול? יש אוכל? מה אני שפחה שלך? לך תחיה עם אמא שלך.
תשלם לה את החשבונות. לך!
בנצי – לאן תעברי כשאבא שלך ימות?

לולי – מה אתה רוצה?
אדם – להציל אותך.
לולי – אני לא מעוניינת בהצלה.
אדם – נשים. אתן מחכות כל החיים שמישהו יבוא להציל אתכן וכשמישהו מגיע
אתן אומרות לו ללכת.
(לולי נרגעת)
לולי – אני אוהבת לעבוד פה.
אדם – לא את לא.
לולי – אתה אומר לי מה אני כן ומה אני לא?
אדם – (לא עונה)
לולי – תענה...! א-תה אי-טי נו-רא א-דם. אני סופרת עד 5 והולכת. חמש, ארבע,
שלוש -
אדם – בואי נשחק משחק.
לולי – מקורי. איזה משחק?
אדם – (לא עונה).
לולי – חמש, ארבע, שלוש-

בנצי – מה את רוצה שאני אעשה?
ירדנה – כל הזמן תירוצי אחר.
בנצי – איזה תירוצי? מה תירוצי? מה את רוצה שאני יגנוב? מה אני משחק? אני
הולך לבינגו?
ירדנה – מסתובב לי בלי שקל ומדבר אתי על חתונה.
בנצי – את מוזמנת גם לצאת לעבוד גברת אישה חזקה.
ירדנה – אני מטפלת באבא שלי!
קול אביה קורא - ירדנה!

ירדנה – חוצמזה מי שאין לו עבודה זה אתה!
בנצי – אל תדאגי אני אמצא עבודה. אבל את מה? תשבי פה ותעשי ציפורניים
ותבני עלי שאני יביא לך כסף.
ירדנה – לבנות עליך? אם נבנה עליך נמות מרעב.
בנצי – (מתפרץ עליה) את לא יותר טובה ממני. בגלל זה אנחנו ביחד.
את אפס בדיוק כמוני.
ירדנה – אני אפס? אני אפס? אני אפס על ש-שש שנים אני עוד איתך. על זה אני
אפס!
בנצי – במקום שתביאי פיליפינית שתטפל בו ותצאי גם את – תפתחי קצת את
העיניים. כולם עזבו והשאירו אותך להירקב אתו.
ירדנה – אני לא זורקת את אבא שלי באיזה מוסד שיתנו לו שם לגסוס.
בנצי - גם את גוססת!

אדם – תתחילי.
לולי – אני בת 18.
אדם – שקר.
לולי – למה שקר? בת כמה אני נראית?
אדם – יותר.
לולי – תודה... תורף.
אדם – אני לא משקר אף פעם.
לולי – חח שקר. (משנה דעתה) אמת.
אדם – תורף.
לולי – יש לי חבר.
אדם – שקר.
לולי – אז אני לא מחפשת אחד.
אדם – גם שקר.
לולי – תורף.
אדם – אני לא רוצה לשכב איתך.
לולי – (צוחקת) שקר. אין דבר כזה!
אדם – (לא עונה).

לולי – אמת?

אדם – אני לא אגע בכ בחיים.

ירדנה – אם הייתה לי דירה נורמאלית, הייתה לי סיבה לצאת מפה. הייתי עושה קליניקה מאחד החדרים, הייתי מרוויחה לבד, לא צריכה אותך.
בנצי – לא צריכה אותי? אז צאי, לכי לעבוד את – תנקי רחובות מבחינתי, אני לא שם שקל יותר. מה עשית כל היום? אני בא הביתה, לא אוכל לא כלום – את לא מגיעה לאצבעות של אמא שלי. לכי תראי את אשתו של מירו. הוא בא הביתה כמו מלך, דגים, הכול אשתו מכינה לו.
ירדנה – אז לך תחיה עם מירו ועם אשתו.
בנצי – (מתפרץ) את על הזין שלי!
ירדנה – חזרת לקלל? אין בעיה. תדבר איך שאתה רוצה – אתה יודע מה תקבל ממני עכשיו.
בנצי – אני אדבר איך שאני רוצה.
ירדנה – תדבר איך שאתה רוצה. אתה תצטער על זה.
קול אביה קורא - ירדנה!
ירדנה – שמעתי אבא! ר-גע!
(שתיקה)
בנצי – הסתפרת?
ירדנה – אל תתחנף עכשיו אחרי שטינפת את הפה שלך.

לולי – אני בהריון!

אדם – אמת.

(שניהם בוהים זה בזה).

אדם – אני צודק? אמת?

לולי – מי אתה?

ירדנה – אני בחיים לא אתחתן איתך.

בנצי – אני כבר מזמן-מזמן לא רוצה להתחתן איתך. מזמן.
ירדנה – מחכה ומחכה. 4 שנים אני מחכה ולא קורה כלום. אני לא יכולה יותר
בנצי אני מתה פה. מתה. כמה אני יכולה לחכות? (נשברת)
קול אביה קורא - ירדנה!
ירדנה – שמעתי אבא די כבר די! די! אני לא יכולה יותר ככה. די! (נשברת)

ג'ו בדירה השכנה. הוא שומע את צעקותיה של ירדנה ויוצא למסדרון. הדלת
ננעלת אחריו).
ג'ו – אופס.

לולי – איך קוראים לך? ככה בני אדם נורמאליים מתקשרים (מושיטה יד) נעים
מאוד אני לולי.
אדם – זה השם האמיתי שלך?
לולי – לולה. אבל לולי עדיף. לאחותי יש קטע עם שמות חיבה. עוד לא ענית.
אדם – אדם.
לולי – אדם מקומה שלוש. אתה נורא רציני אדם מקומה שלוש.
אדם – אני יודע, אני שונא את זה.
לולי – ממש. אתה מת על זה. כולם בטח אומרים עליך שאתה "זאב בודד".
שאתה "בחור מסתורי". לא? הרבה מסתורין יש למי שבא ל"BIMBO". קוראים
לזה בדידות.
אדם – אני באמת בודד.
לולי – ואיך ידעת שאני בהיריון?
אדם – ניחשתי. לאנשים עצובים יש חוש שביעי משותף.
לולי – אני בכלל לא בנאדם עצוב.
אדם – שקר.
לולי – בואנה אתה חצוף אתה יודע.
אדם – למה את עובדת פה?
לולי – כי אני רומנטיקנית. ואני מחכה שמישהו יציל אותי.
אדם – כמו באישה יפה?

לולי – אני לא זונה.
אדם – סליחה.
לולי – סלחתי.
אדם – סיימת לעבוד להיום?
לולי – כן.
אדם – את לא חוזרת לפה יותר.
לולי – (נבוכה ומוחמאת) הא.. באמת??
אדם – כן באמת. בואי אני אלווה אותך הביתה. (היא מעקמת פנים) מה? ממילא
שנינו הולכים באותו כיוון.

(ירדנה ובנצי יושבים בשתיקה)
בנצי – הכל לטובה.
ירדנה – מה הכל לטובה מה?
בנצי – מירו אומר שזה עניין של כמה חודשים והוא ידאג להחזיר אותי. אני מאמין
לו. הוא יסדר שאני יחזור בתור מנהל או משהו – אין יותר עובד פשוט.
ירדנה – על מה אתה מדבר?? אתה תהיה מנהל? של מה? אתה לא מסוגל לנהל
שקית.
(בנצי נעלב)

לולי – טוב מה, אתה מתכוון לשתוק כל הדרך?
אדם – אין לי מה להגיד. רוצה שאני אשיר לך?
לולי – לשיר לי? לא יודעת – אף פעם לא שרו לי. מה תשיר לי?
אדם – את השיר מהחלום.
לולי – (מסמיקה) השיר הזה. מה זה שיר אהבה..
אדם – לא ממש.
לולי – טוב. עכשיו אני מסוקרנת. נו - תשיר.
(אדם מתחיל לשיר. זהו שיר רוקיסטי מיושן. השיר ממשיך הלאה ומלווה במקביל
את הפרידה של ירדנה ובנצי) .

ירדנה - אני לא יכולה לחיות ככה יותר. זה לא חיים. אנחנו תקועים.
(בנצי שותק)

(אדם מסיים לשיר. לולי מוחאת לו כפיים)
לולי – לא רע. אבל לא הסגנון. מה אתה זמר?
אדם – פעם הייתי.
לולי - אחותי גם שרה יפה.
אדם – היא רוצה להיות זמרת?
לולי – איזה.. עזוב היא דפוקה. יש לה בעיות בנפש, מאז שההורים שלנו נפטרו
היא לא מוכנה לצאת מהבית. כל היום בטלפון. מבזבזת את הנעורים שלה.
אדם – ממה ההורים שלך מתו?
לולי – כל אחד מסיבה אחרת.
אדם – אמרתי לך שאת בנאדם עצוב.
לולי – אולי היום, שאני צריכה לפרנס טינאייג'רית עצלנית. אבל היית צריך לראות
אותי כשהייתי בת 18-
אדם – נשים מתחילות להיות מעניינות באמת רק אחרי גיל 25.
(לולי מחייכת).
אדם – גם לי יש אח... (מחפש את המילה)
לולי – דפוק?
אדם – חריג.
לולי – אולי הוא חריג כי אתה רגיל מדי. אולי הוא לא חריג, אולי אתה חריג?
אדם – אולי.
לולי - אתה אוהב אותו?
אדם – אני לומד.

(בנצי וירדנה בתום שתיקה ארוכה)
בנצי – יש מים חמים? אני נכנס להתקלח. את רוצה לבוא להתקלח? (לא עונה לו)
ירדנה – אני לא יודעת מה להגיד לך. אני לא רואה את עצמי ממשיכה ככה.

בנצי – גם אני לא, הכל ישתנה. אל תדאגי..
ירדנה – אני מדברת עלינו.
(שקט מכאיב)
בנצי – מה חשבת?
ירדנה – מה זה מה חשבתי?
בנצי – את מדברת כאילו כבר יש לך תכנית.
ירדנה – אין לי שום תכנית. אני רק מודיעה לך שאני לא ממשיכה ככה.
בנצי – עוד פעם נפרד ונחזור?
ירדנה – בכלל לא טוב לי, כבר הרבה זמן לא טוב לי.
בנצי – (מסתגר) לא יודע אם הסתכלת במראה בזמן האחרון אבל מציאה את לא.
רחוק מזה.
ירדנה – בסדר. אם היה אכפת לי ממך אולי הייתי נעלבת.
בנצי – אין מים חמים?
ירדנה – שמעת מה אמרתי לך?
בנצי – מה אמרת?
ירדנה – אני לא נשארת ככה!
בנצי – (תוקף) מי את חושבת שאת? אני הולך! אני הולך! מי את חושבת שייצא
איתך? להדליק דוד את לא יכולה. דוד! תתרחקי ממני!
(הוא קם וכשהיא מנסה לעצרו הוא הודף אותה ובטעות היא חוטפת מכה בפנים)

לולי – (מביטה בטלפון שלה) וואו.. 104 שיחות שלא נענו! אתה יודע מה השעה?
כי יש מצב שכבר אין לי אחות בבית.
אדם – תישארי אתי עוד קצת.
לולי – תקשיב. אתה חמוד מאוד. אבל נמאס לי לתת את עצמי בחינם לכל מי
שאומר לי שאני יפה. תראה מה יצא לי מזה. (מחווה על בטנה) זו פעם רביעית.
אדם – אני לא כל אחד.
לולי – כולם אומרים את זה. תודה אבל לא תודה.
אדם – למה את אומרת את ההיפך ממה שאת מרגישה?
(עומדים אחד מול השנייה)
לולי – לילה טוב.

אדם – כבר בוקר.
לולי – אז בוקר טוב.
אדם – (לא עושה כלום) ביי.
לולי – ביי. (ומתקרבת אליו ומנסה לנשק אותו – הוא נרתע).
לולי – אני באמת אלך. (היא מנסה שוב והוא שוב נרתע).
אדם – אני לא רוצה לקחת ממך כלום.
לולי – אין דבר כזה – כולם רוצים.
אדם – אני לא.

ירדנה – תצא מפה.
בנצי – ברור לך שמחר את תתחנני ותבכי שאני יחזור, זה ברור לך?
ירדנה – שלום.
בנצי – אמא שלי תמיד אמרה שאת לא מתאימה לי.
ירדנה – אז לך תתחתן עם אמא שלך.
בנצי – כמו שאמרתי. חתיכת אפס.
ירדנה – לך כבר לך! את כל הנעורים שלי בזבזתי עליך! עם השקרים שלך
וההבטחות שלך – אם אני אפס זה בגללך! אתה אפס! אתה אפס! אתה!
(בנצי יוצא מהבית והיא נופלת ובוכה)

(בנצי יוצא מהדירה של ירדנה בזעם ובמסדרון הוא רואה דמות עם קסדה יושבת על
הרצפה במסדרון. הוא עצבני וממשיך בלי להתייחס).

אדם – מתי אני רואה אותך שוב?
לולי – היום. אני לא בחורה סבלנית.
אדם – הבטחתי לאחי שנעשה בוקר ביחד.
לולי – אז תעשו מחר.
אדם – אני לא יכול להשאיר אותו לבד.

יום שישי

(קטע תנועה. היום הגורלי של שש הדמויות - אחת מהן תמות בסוף).

ניקו – (בלייב) קריאה לעזרה! זוהי קריאה לעזרה! אני רוצה לדווח על נעדרת – אחותי לולי, שהיא מטר שישים וחמש, נאה - למרות שזה תלוי את מי שואלים - נורא קל לזהות אותה. יש לה אורך שיער גולמי כזה שלא מסתדר אף פעם, יש לה עור לבן כמו שלגיה והיא תמיד לובשת שחור. כל היודע דבר על מקום הימצאה, מתבקש ליצור אתי קשר דחוף. היא עובדת בBIMBO והיא יצאה משם ב2 לפנות בוקר. אם ראיתם אותה, תתקשרו ל052-8833222. אני חוזרת על המספר: 052-8833222. 22 בסוף. 22 כמו ב- 20,21,22. אם ראיתם בחורה שעונה לתיאור ש.. רגע, אולי עד עכשיו היא כבר גופה וזה יותר קשה לזהות. אולי היא בכלל בצידנית. אם מישהו ראה צידנית כחולה מלאה באיברים של אחותי לולי - אם מישהו במקרה נוסע ברגעים אלה לברזיל ונתקל באדם שנושא צידנית עם פיסות איברים מגופה גובה מטר שישים וחמש, חיוורת, שיער שחור גולמי, אנחנו לא רוצים שהכליות שלה יגיעו לסוחרי איברים. אז מי שגם לא רוצה שזה יקרה, שיתקשר דחוף ל052-8833222 פרס מובטח למוצא הישר של הצידנית. פרס שהוא... (מביטה במכשיר בידה) אייפון X מקס בן חודשיים. (שקט – היא בוכה).

לולי... לולי... אל תשאירי אותי לבד... אם את רואה את זה בבקשה תחזרי אלי. תחזרי הביתה. בבקשה. אם איכפת לך ממני בכלל תחזרי, נו מה את לא מבינה כבר?! (צורחת) את צריכה להיות בפאקינג קומה כדי להצדיק את ההתנהגות הזאת! לא... לא... לא.. אל תהיי בקומה. לולי, פליז אל תהיי בקומה... אלוהים, סליחה, אני לא התכוונתי להגיד את זה... אל תעשה אותה בקומה פליז. לולי תחזרי... נו... בבקשה תחזרי... פליז... אני אעשה הכול. אני מבטיחה. אני לא אקלל – אני אהיה ילדה טובה, אני לא אקלל, אני אדבר אליך רק מילים טובות. מבטיחה.

(אדם שב מהלילה הארוך. הוא מתקרב לדלת הדירה ומוצא את ג'ו ישן במסדרון
על הרצפה כשהדלת נעולה. הוא מעיר אותו).
אדם – יוסי. יוסי.. (מתעורר) מה אתה עושה פה? למה אתה ישן בחוץ?
ג'ו – הדלת נטרקה.
אדם – למה יצאת בכלל?
ג'ו – שמעתי צעקות מהדירה של הבחורה ש- (מחווה על הדלת של ירדנה)
אדם – מה, אני לא יכול להשאיר אותך שנייה לבד?
ג'ו – זו לא אשמתי – יצאתי לעזור לה והדלת לבד היא נטרקה ו...
אדם – איפה המפתח? נתתי לך מפתח.
ג'ו – בפנים. על השולחן.
אדם – איזה מרגיז אתה.
ג'ו – זה לא אני. אני באמת רק רציתי לעזור...
אדם – אני לא יכול לסמוך עליך יוסי?
ג'ו – ג'ו. אמרת רק שעה.
אדם – ישנת כל הלילה בחוץ?!
ג'ו – אמרת רק שעה.
אדם – אתה צודק אבל התעכבתי ו...
ג'ו – מה השעה?
אדם – 6 בבוקר.
ג'ו – (קם) צריך להתקלח ולהתלבש.
אדם – להתלבש למה?

(ניקו צורחת על לולי):
ניקו - תמותי, תמותי, תמותי אמן!!! קוקסאקרית, מניאקית, זבל, תמותי, תישרפי
זונה מטומטמת, מגיע לך להיות בצידנית, אל תיגעי בי בחיים שלך, שתמותי
ממחלה נוראית, שתישרפי בגיהנום!
לולי: ניקו, מה עובר עליך?

ניקו: תעופי מהבית!!! אל תיגעי בי, אל תתקרבי אלי, תעופי מפה, אל תחזרי הנה
 בחיים שלך, אני לא קיימת בשבילך יותר!
 לולי: ניקו!

ניקו: אני לא קיימת בשבילך יותר!
 לולי: נודניק! נדפק לך השכל מהאינסטגרם הזה. רוצה לספר לי מה קרה?
 ניקו – למה לא ענית לטלפון כל הלילה???

לולי: וואי. את לא מבינה מה עבר עלי הלילה.
 ניקו: לילה? את יודעת מה השעה? 6 בפאקינג בוקר לולי. אני מחכה לך מ11.
 אפילו עשיתי לייב חירום!
 לולי: לייב חירום? באינסטגרם? (צוחקת) למה עשית לייב חירום באינסטגרם?
 ניקו: כי שכרו באיברים שלך במדינת עולם שלישית זה למה.
 (לולי צוחקת)

ניקו – מה את צוחקת יא זונה?!?
 לולי – זה מצחיק. את מצחיקה.
 ניקו - את תהיי אמא גרועה!
 לולי: מה אמרת?

ניקו: שאת תהיי אמא גרועה!
 לולי: קחי את זה בחזרה.
 ניקו: התקשרת לחברה של ההפלות?
 לולי – לא הספקתי, אני...

ניקו – בסוף לא תוכלי לעשות את זה מטומטמת – יש שלב שכבר אי אפשר!
 לולי: ניקו היה לי לילה מטורף ואני לא... אוף. (משתתקת) טוב. אני מצטערת.
 ניקו – מה?

לולי – אני מצטערת.
 ניקו – לא שומעים טוב!!!
 לולי – אני מצטערת טוב? אני מצטערת!!
 ניקו: למה לא התקשרת?
 לולי: לא רציתי להעיר אותך!

ניקו: שקרנית! את יודעת שאני לא ישנה! את יודעת את זה! כמעט התקשרתי
 למשטרה.

לולי: ניקו... יש לי מה זה מצב רוח טוב. לא בא לי לקלקל אותו. קחי בחזרה את מה שאמרת.

ניקו: על מה?

לולי – על זה שאני אהיה אמא גרועה.

ניקו – לקחתי. כשיהיה לך תינוק, את לא תרצי אותי יותר.

לולי: לא יהיה שום תינוק. אני מגרדת אותו עד סוף השבוע.

ניקו – אז תפסיקי לדחות את זה. כבר יום שישי. מתי תלכי? (לא עונה) מתי? מתי? מתי? מתי? מתי?

לולי – בראשון. לא, בעצם אני לא יכולה בראשון.. בשני.

ניקו – קבעת תור?

לולי – מחר.

ניקו – בסוף נתקע עם תינוק.

לולי – ואם כן אז מה?

ניקו – לולי, הכי טוב לך לבד.

לולי – זה משפט די עצוב. את בנאדם די עצוב.

ניקו – אני עצוב. ואני גאה בזה.

לולי – מה לעשות, ניקו? מה את חושבת שאני צריכה לעשות עם הדבר הזה? (מחווה על בטנה)

ניקו: את רוצה את הדבר הזה?

לולי: אני לא בטוחה... בגלל זה אני דוחה את זה כל הזמן.

ניקו – של מי זה?

לולי – אני לא יודעת.

ניקו – מה לא יודעת?! כמה אופציות יש?

לולי – 6. אני חושבת.

ניקו – איזה חודש את?

לולי – שני? שלישי?

(ניקו צורחת מתסכול)

(ג'ו מתרוצץ בבית ואדם אחריו)

ג'ו – הגן הזואולוגי נפתח ב9:30. יש לנו רכבת ושני אוטובוסים לקחת.

אדם – שב.

ג'ו – אני לא עייף.

אדם – תירגע. מקסימום נלך מחר לגן הזואו..

ג'ו – לא. היום.

אדם – סגור שם היום.

ג'ו – לא סגור. נפתח ב9:30. בטוח.

אדם – בטוח?

ג'ו – פתוח.

אדם – יוסי. שב רגע. תקשיב שנייה. סליחה שהשארתי אותך ככה. עברתי לילה מדהים יש איזו בחורה שראיתי לפני כמה זמן ב... מקום כלשהו. ומאז אני לא יכול להפסיק לחשוב עליה. כבר כמה ימים שאני הולך לשם. והיא גרה כאן בבניין! קומה שבע. לא צירוף מקרים מטורף?

ג'ו – מה השעה?

אדם – 7. ואני מרגיש... שאני יכול לעזור לה והיא יכולה לעזור לי. אתה מבין?

ג'ו – רוצה לספר לי בדרך?

אדם – קיצר אז הלילה ניגשתי לדבר איתה. ו... היה לנו לילה מדהים. (נשכב אחרנית).

ג'ו – אנחנו צריכים לצאת עוד 12 דקות. יש רכבת ושני אוטובוסים.

אדם – אז תקשיב. אני חייב לראות אותה יוסי.

ג'ו – ג'ו.

אדם – כי אני מת לראות אותה. אבל רק אם אתה מרשה. אני לא יוצא אם אתה לא מרשה לי!

ג'ו – אז אדם. אולי היא תוכל לבוא איתנו לגן הזואולוגי?

אדם – (קם) למה אתה מרגיז? אמרתי שלא הולכים לגן הזואולוגי. אני מבקש ממך משהו אחר! יוסי אני חייב להיפגש איתה היום. אסור שהיא תחזור למקום שהיא עובדת בו. אתה מבין?

ג'ו – אדם. אתה הבטחת.

אדם – (מרים קולו) יוסי. אני לא רוצה לכעוס עליך.

ג'ו – אבל כבר עשיתי תכנית. היום זה הגן הזואולוגי..

אדם – אנחנו לא יכולים ללכת היום..

ג'ו – מחר נלך לסרט עם שתייה ופופקורן בינוני.

אדם – ג'ו – אני חייב לראות אותה..
ג'ו – ושביום ראשון נלך לבאולינג!
אדם – (צועק עליו) היי! היי! מה אני אמרתי לך? מה אמרתי? לא יוצאים.

(שקט קצר)
לולי: את לא מתכוונת לשאול מה היה לי הלילה?
ניקו: פגשת מישהו... מה חדש?
לולי: אני מאוהבת.
ניקו: מאוד מפתיע! מי זה הפעם? אל תגלי לי..
לולי – בחיים לא תגלי.
ניקו - הרוצח-סדרתי?!?
לולי – כן!
ניקו – היית עם הרוצח הסדרתי כל הלילה? לא פחדת?
לולי – בהתחלה פחדתי, אבל עכשיו, כשאני חושבת עליו... (מלטפת את בטנה)
ניקו - איך היה?
לולי – הוא לא נגע בי.
ניקו – סתמי.
לולי - הוא לא נגע בי. הלכנו ודיברנו 5 שעות והוא לא נגע בי בכלל. איי! (כואב לה בבטן).
ניקו – אז מה הוא רוצה ממך?
לולי – "להציל אותי".
ניקו – וואי לולי! את כזאת תמימה! תתעוררי! הוא בטוח רוצה משהו! הוא ירצח אותך בלילה ויתפור לעצמו מעיל... מהעור שלך! אל תהי תמימה לולי – זה עולם אכזרי בחוץ. סיפרת לו על ה.. זה שבבטן?
לולי: הוא ניחש! את קולטת? למה רואים? רואים משהו? (בבטן)
ניקו- וואי אני שונאת אותך.

אדם – די! למה אתה חושב תמיד רק על עצמך? אני מבקש ממך משהו.
ג'ו – כי הבטחת לי ש-

אדם – די. אנחנו לא הולכים היום. אני אעלה עוד מעט אליה לשעה ככה ואני חוזר. ואז נעשה ארוחת שישי רק שנינו. אני.. יכין לנו משהו.. או שנזמין. מה שתרצה. וזהו.

ג'ו – אני בא איתך.

אדם – לאן?

ג'ו – (מביט בו בשתיקה).

אדם – אליה? אתה לא יכול לבוא איתי.

ג'ו – (מביט בו בשתיקה).

אדם – תפסיק להסתכל עלי ככה אתה לא יכול לבוא איתי.

ג'ו – (לא זז)

אדם - נודניק!

ג'ו – (ממתין)

אדם – אתה הורג אותי יוסי.

ג'ו – ג'ו. אני הורג אותך?

(לולי תופסת את ניקו ומנשקת אותה בכוח).

ניקו – לכבוד מה כל האהבה הזאת?

לולי – הוא יבוא לפה עוד מעט.

ניקו – (צורחת) ידעתי! תמיד זה עולה לי במשהו! ידעתי!

לולי –אני יאהב אותך לנצח.

ניקו – לא נחיה לנצח.

(ירדנה מנקה ומתפללת)

ירדנה - בוקר טוב ריבונ. יום שישי יום חדש. השמש זרחה עלי אחרת הבוקר

ריבונ. ולמרות שהשמיים עננים ולמרות שהודיעו שכל סוף השבוע יהיה מזג אוויר

מחורבן, אני קמתי עם זריחה. ריבונ, אני מגלה בי אומץ שלא ידעתי שקיים.

אני מרגישה שנולדתי מחדש. ממש ככה. היום ריבונ, מתחיל "הרנסאנס של

ירדנה". באחריות.

בנצי – (ברחוב. מדבר בטלפון) כן. כן. מה רומנטי? אני רומנטיקה אני? אני תן לי לעבוד ו... כן. אבל תשמע אני גם.. כי סיכמנו שאני לא מקלל. כן.. נשבע לך שנתיים לא הוצאתי מילה ואתמול היא הוציאה ממני את כל הרעל שהיה לי. ואתה רואה- עכשיו אני מת לסיגריה אבל אני לא ידליק למה היא בראש שלי. ואני - כן. ואני.. כן. אבל אני יודע שאני אוהב אות.. מירו? מירו? אתה נקטע לי.. מירו... מירו? הלו? אתה שומע אותי עכשיו? עכשיו אתה שומע אותי?

ירדנה – וזה לא שקל לי. קשה. קשה. כבר פעמיים שכמעט התקשרתי אליו. ומזל שלא. די צריך להתקדם הלאה. תן לי כוח ריבונ. תן לי כוח להתקדם הלאה. אהבה זה לא הכול בחיים. אנחנו עומדים במקום כבר כמה שנים ריבונ. ויש לי חלומות גדולים ויש לי שאיפות מעצמי. אני רוצה לנסוע לחו"ל, אני רוצה... ריבונ יודע שבחיים שלי לא טסתי במטוס? אני רוצה להוציא רישיון נהיגה. אני רוצה שמישהו ינשק לי את היד. שמישהו ישיר לי. יגיד לי שאני יפה. מה, אני מבקשת הרבה ריבונ?

בנצי- כן. מה לא? צבעתי להם את כל הבית בחג.. תיקנתי להם גם את ה.. נכון. בסדר, אני גרתי שם. בסדר. אבל... נכון. מה אני יעשה? דיברתי איתה על זה מיליון פעמים, היא רוצה לעבור קודם. לא יודע מה רע לה בדירה שם – בלי שכירות בלי.. אז אבא שלה. בסדר. הוא לא יחיה לנצח. בטח. אני רואה שקשה לה. אבל למי לא קשה? תראה לי בנאדם אחד בעולם שלא קשה לו.

ירדנה - (נשברת) אני פוחדת. ריבונ אני פוחדת. הרכבת שלי עוד לא עזבה אבל היא ברציף. (בלחש) אני מתה לעזוב אבל אני לא יכולה להשאיר את אבא לבד. לשירותים הוא לא יכול ללכת בעצמו. אני רואה את כל מה שאי פעם רציתי להיות נבלע בתוך התרופות שלו והאנחות שלו בלילה. לפעמים אני נותנת לו מנה כפולה של תרופות כדי שלא יתעורר לי באמצע הלילה. ולפעמים... לפעמים... אני מקווה שהוא לא יתעורר בכלל. אי אפשר ששני אנשים ימותו בבית הזה!

בנצי – מה פתאום! לא. אני אלך לאמא שלי היא תשב לי על הראש – "אמרתי לך
אמרתי לך.." בשום פנים. נו.. (מקשיב) לא! לא – אני לא מוכן – למה לך יש? לא.
נו.. (מקשיב) אני אומר לך – היא לא מהנשים האלה שאוהבות הפתעות, אני.. נו..
(מקשיב) אני לא יודע מירו. לא נעים לי. אני לא יודע. נו.. (מקשיב) טוב, אני בא.

ירדנה – ריבוננו. כוח. כוח ריבוננו. זה כל מה שאני מבקשת. ועל הדרך ככה – כשיש
לך זמן – שלח לי איזה אביר שיבוא להציל אותי.

(אדם וג'ו עולים לדירה של לולי וניקו).
אדם – תראה לי אותך? (מסדר לו את הקסדה ואז קושר לו את השרוכים).
ג'ו – אדם. האישה הזאת היא חברה שלך?
אדם – אנחנו.. בקושי מכירים. חוצמזה אני אף פעם לא יודע מתי אפשר כבר
לקבוע.
ג'ו – נגעת לה בציצי?
אדם – לא. לא נגעתי לה בציצי.
ג'ו – ונשיקה?
אדם – גם לא הייתה נשיקה.
ג'ו – אז אתם לא חברים.
אדם – אבל כשאני חושב עליה אני... (נושם עמוקות ונאנח)
ג'ו – אז אולי אתם כן חברים.
(מתחילים ללכת).
ג'ו – ואחותה? היא נחמדה?
אדם – אל תדאג. היא בטח לא יכולה לחכות לפגוש אותך.

ניקו – אין שום סיכוי! אני מעדיפה למות בשואה!
לולי – ניקי בבקשה. זה חשוב לי.

ניקו – לא.
 לולי- ניק...
 ניקו – לא.
 לולי – ניק אני..
 ניקו – לא! אני לא אוהבת אנשים עם מוגבלויות. הם גורמים לי להרגיש לא נעים עם זה שאני בסדר. אני לא מוכנה.
 לולי – (בשקט) ניקי. אני אנקה כל השבוע הבא.
 ניקו – את תמיד אומרת את זה!
 לולי – ניק - אני חושבת שאני אוהבת אותו.
 ניקו – פגשת אותו היום!
 לולי –אתמול!
 ניקו – אתמול - את לא יכולה להתאהב כל שבוע במישהו אחר! תראי מה קרה לך מכל הרומנטיקה הזאת! (מחווה לה על הבטן)
 לולי – לא. הוא אחר. הוא שר לי שיר מחלום שהוא חלם עלי! יש לו מבט כזה שאני נגמרת. ניקי - הוא לא רוצה בי בגלל שאני יפה.
 ניקו – בטח לא בגלל המוח שלך. גם חוש הומור אין לך מי יודע כמה.
 לולי – ניק! הוא אמר שהוא רוצה "להציל אותי". כמו שתמיד רצית - אני אפסיק לרקוד ב"BiMBO" סופסוף ונחיה יחד ארבעתנו!
 ניקו – ארבעתנו?
 לולי – את, אני... אדם... והתינוקת.
 ניקו – תינוקת?
 לולי – זאת בטוח בת.
 ניקו – את משאירה את זה?
 לולי – עוד לא החלטתי!
 ניקו – לא התקשרת למפילים?
 לולי – מחר.
 ניקו – מחר שבת לולי! עם כמה שהם רוצים לעזור לנשים מטומטמות כמוך שלא יודעות לתחזק את הרחם שלהן – אני כמעט בטוחה שהם לא פתוחים בשבת! לא.
 אין שום סיכוי לולי. אני לא אחיה איתך ועם הרוצח הסדרתי ואח שלו המפגר התינוקת המסריחה שבבטן שלך. אני מחפשת משפחה מאמצת.
 לולי – תעברי – נראה אם יהיה לך יותר טוב אצל זרים מאשר עם אחותך!

ניקו – יותר טוב מלהיות כאן בחיק "משפחת רוצחימוביץ"!

ג'ו – אדם. אני לא מכיר אותה בכלל. על מה אני ידבר איתה?
אדם – לך תדע, מי יודע – אולי היום תיגע בציצי.
ג'ו – (מגחך) וואי אני מת לגעת בציצי.
(אדם צובט אותו בציצי והם רצים במעלה המדרגות).

לולי – ניקו, יש לו מלא כסף.
ניקו – זהו. נהיית זונה!
לולי – ההורים שלו גרים בחו"ל והם מממנים אותו. יש להם איזה 7 דירות!
ניקו – זונה. אחותי זונה.
לולי - תסתמי את הפה שלך ניקו – אני יהרוג אותך אם את עוד פעם אומרת את
המילה הזאת!
ניקו – זונה!
(לולי רודפת אחריה)
לולי – בואי הנה!
ניקו – זונה! זונה! זונה בת זונה!
(צלצול פעמון - אדם וג'ו בדלת).

בנצי פותח קופסא של טבעת ותוחב אותו לכיס המעיל.
במקביל ירדנה סוחטת סמרטוט לתוך דלי ונאנחת כמי שסיימה לשטוף.

(לולי, אדם, ניקו וג'ו עומדים באמצע החדר. בשתיקה מביכה).
לולי – טוב. ניקו – ג'ו. אני בטוחה שאתם תסתדרו מצוין אחד עם השני.
ניקו – שנייה. אחד עם השנייה – אני נקבה. יש לי איבר מין של נקבה. משמע אני
נקבה.

לולי – תודה, ניקו על האינפורמציה החשובה.

ניקו – אין על מה.

לולי – בוא. נלך.

ג'ו – (פוצח בשיר) "בוא נלך, לשם! לארץ עוץ, נרוץ נרוץ! לשם! לשם!..."

ניקו – אני הולכת למות.

לולי – אנחנו יורדים לגינה. תצטקו אם יש בעיה.

ניקו – (צועקת).

לולי – לא מצחיק. להתראות! תבלו. (לאדם, על הקסדה) מה באתם באופניים?

(היא מושכת את אדם והם יוצאים מהדירה, מסמנת לניקו שתזהר ממנה. ניקו וג'ו

נותרים לבד. ג'ו עומד, נבוך, מבטו מתרוצץ באי נוחות).

ניקו – אם אתה מתכוון לעשות כל מיני דברים של מפגרים אז שתדע שאני לא

מתכוונת לעזור לך בשום צורה. אז אם אתה הולך, לא יודעת, להקיא על עצמך או

מה שזה לא יהיה – תעשה את זה בשקט, בחדר של לולי. זה שם.

(ג'ו משתנק).

(אדם ולולי יושבים בגינה. על מתקן משחקים גבוה. מטפסים, מתגלשים ומשחקים).

לולי – אז מה רצית לדבר אתי?

אדם – אל תחזרי לעבוד שם.

לולי – טוב את זה כבר אמרת.

אדם – אז אין לי עוד מה להגיד.

לולי – אז מה אתה רוצה לעשות?

אדם – להסתכל עליך.

לולי – תתקרב.

אדם – (מתקרב קצת).

לולי – עוד.

אדם – (מתקרב עוד קצת)

לולי – עוד. ממה אתה מפחד? אין לי מחלות.

אדם – לא מפחד.

לולי – אתה לא רוצה?

אדם – רוצה מאוד.

לולי – אז?

אדם – אני... לא טיפוס מיני.

לולי – שקר!

ניקו – מה אתה יכול להגיד לי על אח שלך? כי אני לא קונה את כל הפוזה שלו של "הגיבור". הוא בטוח מסתיר משהו. תגיד - יש לכם במקרה גרזן בדירה? או מסור

חשמלי? תענה!

ג'ו - שקט.

ניקו – שקט?!? פחחח אתה נמצא בבית שלי יא דפוק.

ג'ו - "אמא שלך דפוקה יא בת זבל זונות – אני ג'ו ואני לא דפוק!"

ניקו – אמא שלי מתה.

ג'ו - (לא מגיב).

ניקו – התאבדה. קפצה מהחלון. נמאס לה.

ג'ו - (לא מגיב).

ניקו – זה תורשתי אתה יודע. התאבדות. זה כמו דיכאון. עובר בגנים.

ג'ו - לא לדבר. (מתחיל לשיר את השיר הצרפתי של השף מ"בת הים הקטנה").

ניקו – מה אתם צרפתיים? אתם עשירים? שמעתי שאח שלך עשיר.

ג'ו – (לא עונה).

ניקו – הוא במקרה נשוי?

ג'ו – לא.

ניקו – אני עוד יגלה מה הוא מסתיר האח שלך. הוא נראה מפחיד.

ג'ו – אנשים רגילים יותר מפחידים.

ניקו – הופ. הודית שהוא לא רגיל.

ג'ו - בת כמה את?

ניקו – 17. 18 ביולי.

ג'ו – סרטן.

ניקו – מה אמרת?

ג'ו - מזל סרטן.

ניקו – אה.

ג'ו - חחחח מזל איידס.

(ניקו בוהה בו)

ניקו – לא – בזה כבר אין מזל. אתה בן כמה?

ג'ו – 22. עוד 11 חודשים 23.

ניקו - גדול.

ג'ו – גבר.

ניקו – גבר, רוצה לראות טלוויזיה?

ג'ו – לא! (ואוחז בקסדה).

לולי – (שוכבת על הגב) אני רקדתי לך. עכשיו תורך לרקוד לי. שאלת מה בא לי.

זה מה שבא לי.

אדם – אני לא יודע לרקוד.

לולי – לא אכפת לי.

אדם – עכשיו?

לולי – מ-מ-מ.

אדם – לבד?

לולי – אתה רוצה שנזמין מישהו?

אדם – (מתחיל לנוע בגסות נטולת חן)

לולי – תעצום עיניים.

אדם – אבל אין מוסיקה...

לולי – שתוק. תרקוד את המוסיקה שיש לך בראש.

(אדם רוקד בעיניים עצומות. ריקוד שהולך והופך אגרסיבי. הוא מוריד חולצה

ומתגבר בריקוד. בהתחלה היא נהנית מזה ואז פתאום נבהלת. אזי קמה וניגשת

אליו – וברגע שהיא נוגעת בו הוא מפסיק ופוקח עיניים. נרתע ממגעה).

לולי – וואו. לאן הלכת?

אדם – רחוק.

לולי – למקום שבגללו **אתה** עצוב?

אדם – קרוב.

לולי – תגיד, למה יש לך רק 4 הבעות פנים?

אדם – (מגחך- עושה פרצופים).

לולי – אופף. (באה לגעת בו והוא חומק שוב) בא לי לעשות איתך כל מיני דברים.

אדם – איזה דברים?
לולי - בא לי להתקלח איתך. אבל לא באמבטיה - בדוש. בא לי לעשות איתך דוש.
(אדם מחייך)
אדם – בא לי להרוג אותך כדי לשמור אותך לעצמי.

ניקו – איך אפשר בלי טלוויזיה? אז מה אתה עושה כל היום?
ג'ו – באינסטגרם. עושה לייק. כותב תגובה. ופודקאסטים.
ניקו – פודקאסטים מה אתה בן 60?
ג'ו – לא.
ניקו - אתה נכנס ללייבים?
ג'ו – לפעמים.
ניקו – אתה עוקב אחרי "ניקו.און.דה.מייק"
ג'ו - לא.
ניקו – אז תעקוב! זה הערוץ לייב שלי.
ג'ו - יש לך ערוץ משלך?
(שולפת את הטלפון ומראה לו)
ניקו – הנה רואה? אני פותחת סטורי, ולוחצת כאן, רואה שכתוב לייב? ולפעמים
אני מעלה גם דברים בטיקטוק. בכלל אני מדברת שם על דברים מאוד חזקים.
השב"כ יכולים לעצור אותי על חלק.
ג'ו - מתי התחלת?
ניקו – לפני שנה.
ג'ו – את יכולה לשדר אפילו עכשיו?
ניקו – ברור.
(עיניו של ג'ו אור. היא רוצה להוכיח לו ופותחת את הסטורי).
ניקו – "צהריים טובים קוקסאקרים. היום יש לנו היום כאן אורח מיוחד – ג'ו".
(היא מפנה אליו את המצלמה והוא מנופף).
ניקו – "שלום ג'ו היקר - שיספר לנו קצת על עצמו ועל אחיו אדם. ג'ו מה אתה יכול
לספר לנו על אדם?"
ג'ו - "הוא..."
ניקו – "הוא..."

ג'ו – "הוא –"
ניקו – "הוא..."
ג'ו - "הוא נשא".
(פאוסה).
ניקו – "לאן הוא נסע?"
ג'ו – "הוא נוסע הרבה. אבל מה שהתכוונתי זה שהוא... הוא..."
ניקו – "המאזינים מחכים ג'ו".
ג'ו - "לא משנה. הוא נסע".
ניקו – (מבואסת) "טוב. חדשות מרעישות. אדם נסע עם לולי. הזונה. לולי אם את צופה בזה אז את שתדעי שאת זונה לולי. זונה. את זונה. (לג'ו) בבקשה תמשיך. מה עוד אתה יכול לספר לנו?"
ג'ו – "ש.. ה... מפתח הצהוב פותח את הדלת והמפתח הקטן את האינטרקום בבית של אדם".
ניקו – טוב די. (מורידה את הטלפון) לא באמת שידרתי.
ג'ו – מה, למה?
ניקו – נראה לי שאני אסכן המוניטין שלי? אתה לא מספר שום דבר מעניין.
ג'ו – אמרתי שאדם לא נשוי ושנחנו לא צרפתיים.
ניקו – לא צרפתיים.. מדהים. "אוּ לָהּ לָהּ..."
(ג'ו מתחיל שוב לשיר את שיר השף מ"בת הים הקטנה").
ג'ו - "לה פואסון הדגים מאוהב בדגים!"
ניקו – מה? מה הסיכויי??? זה הסרט הכי אהוב עלי בעולם!
(שניהם מתחילים לשיר ביחד את השיר).

לולי – הם שרים. אתה שומע?
אדם – (מאזין) כן...
לולי – ידעתי שהם יסתדרו יחד.
אדם – איזה כיף. הוא לא פגש אנשים חדשים כבר הרבה זמן.
לולי – תגיד, מה הוא נולד עם קסדה?
אדם – לא.. כשהוא היה קטן נפלה עליו טלוויזיה.
לולי – (צוחקת בקול גדול)

אדם – מה את צוחקת?

לולי – זה מצחיק!

אדם – תפסיקי לצחוק!

(הוא מצטרף אליה ושניהם צוחקים. ניקו וג'ו שרים ברקע).

לולי – הוא אוהב לשיר.

אדם – כן.. כשהוא נולד שנאתי אותו. התפללתי שיקרה לו משהו ויום אחד הזרוע

של הטלוויזיה בחדר נתלשה מהקיר. על הראש שלו. מאז יש לו פחד מטלוויזיות.

הוא לא מתקרב. הרגשתי כל כך אשם שכמו אידיוט הייתי יושב עם מיקרופון וחוט

מול הטלוויזיה שעות ומקליט לו את כל הסרטים שהוא אוהב על קלטות של טייפ.

מאז נתפסו לו כל השירים. זה הדבר היחיד שהוא באמת אוהב.

לולי – ואותך.

אדם – שקר. הוא לא אוהב אותי. אין לו סיבות.

ניקו – אני ראיתי את הסרט אולי 500 פעמים!

ג'ו - (באותה התלהבות) אני לא ראיתי אותו אפילו פעם אחת!

ניקו – אז איך אתה יודע את כל המילים?

ג'ו – הקשבתי.

ניקו – פסדר. אני עדיין יודעת על בת-הים יותר ממך.

ג'ו - לא נכון מאוד.

ניקו – כן נכון מאוד.

ג'ו – לא ולא.

ניקו – כן?

ג'ו – כן.

ניקו - (מתחילה ציטוט מהסרט) " אריאל, הקשיבי אלי! עולם בני האנוש מבולבל!"

ג'ו – (ממשיך אותה) "החיים מתחת למים טובים הרבה יותר מהחיים על היבשה"

ניקו – "עשב ים של השכן תמיד נראה יותר ירוק",

ג'ו – "לא כדאי להסתכן, וסתם ללכת יותר רחוק".

ניקו – "תראי מה שיש סביב לך, כאן על הקרקעית הים."

ג'ו – "הכל נהדר כאן כל כך, אז למה לרוץ לשם?"

שניהם – (צורחים) "בתוך הים!" (ומתחילים להתגלגל בצחוק. בפעם הראשונה הם התקרבו. ניקו מתעשתת וג'ו מביט בה במבט דרוך).
 ניקו – אל תסתכל עלי ככה.
 (ג'ו משפיל מבטו והיא מחזירה אותו לעיניה).
 ניקו - חכה רגע. אני רוצה לעשות ניסוי.
 ג'ו - איזה ניסוי?
 ניקו - אני רוצה לבדוק את הנשיות שלי. הנשיות שלי מתעוררת, אני רוצה לבדוק את זה. תשיר עוד שיר.
 ג'ו – (מתחיל לשיר מבת הים הקטנה את "נשק אותה")
**"היא שותקת, אין לה עוד הרבה לומר
 אבל מבטה הרך נראה מזמין כל כך
 וזה כה ברור שאין כאן כל איסור
 כן, לנשק אותה..."**

אדם – איך אתן מסתדרות?
 לולי – מבחינה כלכלית? מז'תומרת אני עובדת.
 אדם – (מגיב באי שביעות רצון).
 לולי – מה? זאת עבודה טובה. לא נוגעים בי. רק מסתכלים. לא אכפת לי שמסתכלים. אתה מאיפה לך יש כסף לא לעבוד?
 אדם – בשביל זה את רוצה אותי?
 לולי – אני לא רוצה אותך.
 אדם – שקר.
 (רוח מתחילה לנשוב)
 לולי – וואי.. נהיה קר! איזה רוח!
 (רעם גדול נשמע ברקע)
 אדם – ממ'י הילד שלך?
 לולי – (רוקדת) מה אכפת לך?
 אדם – את יודעת ממ'י זה?
 לולי – אולי.
 אדם – את רוצה אותו?

לולי – אף אחד לא ממש שאל אותי. רוצה אותו? אני אמכור לך אותו.
 אדם – תעני.
 לולי – לא קר לך?
 אדם – של מי התינוק, לולי?
 לולי – תינוק-ת. ונראה לי שהיא מרגישה שמדברים עליה.
 אדם – תעני. של מי התינוק.
 לולי – לא יודעת בסדר?!
 אדם – את יודעת כמו מה את נשמעת?
 לולי – תגיד את המילה הזאת ולא תראה אותי יותר בחיים.
 (היא מתחילה ללכת והוא עוצר בעדה)
 אדם – את רוצה אותו כן או לא?
 לולי – אני חושבת שכן...
 אדם – אז תעזבי.
 לולי – את הBIMBO? הלוואי... ממה אני אתקיים? מחיוכים?
 אדם – אני אדאג לך.
 לולי – וכשתלך?
 אדם – אני לא אלך.
 לולי – כולם הולכים.
 אדם – אין לי לאן ללכת.
 לולי – מאיפה נפלת עלי?
 אדם – את לא הולכת לשם יותר.
 לולי – וואו. כבר פקודות. אני לא שואלת אותך.
 אדם – את עובדת הערב?
 לולי – יום שישי נו בוודאי. כל החרמנים יוצאים.
 אדם – אל תלכי.
 לולי – תלוי.
 אדם – במה?
 לולי – בך.
 אדם – אני רוצה שתקדי רק בשבילי.
 לולי – אז תנשק אותי.
 (הוא נרתע)

ג'ו – (מתקרב אל ניקו לנשיקה, במקביל ממשיכה הסצינה של לולי ואדם) "שה-
לה-לה-לה... אל תפחד עשה את זה מיד ורק נשק אותה... שה-לה-לה-לה...
תמהר מחר יבוא אחר אז תנשק אותה. שה-לה-לה-לה... גם בשיר, זה רגע כה
מסעיר אז רק נשק אותה... שה-לה-לה-לה... יש תקווה לרגש אהבה אם תנשק
אותה.. נשק אותה... אז נשק אותה... נשק... נשק..."
(הוא כמעט מנשק אותה והיא מסובבת את פניה והולכת).
ניקו – מצטערת.

אדם – אני צריך ללכת.
לולי – למה אתה לא מוכן לגעת בי?
אדם – כי אני לא רוצה.
לולי – שקר.
אדם – זה לטובתך.
לולי – טוב אבא. תודה.
אדם – את לא מבינה.
לולי – תקשיב. אני ילדה גדולה עברתי יותר דברים ממך בחיים. זה שאני אוהבת
לצחוק זה כי החלטתי לא להיות זאב עצוב ובודד כמוך.
אדם – (שותק)
לולי – אתה יודע מה ההיפך מאהבה? אדישות.
אדם – (שותק ולא זז)
לולי – קר לי קיבינימט! אני אומרת לך שקר לי אז תחבק אותי! בחיים לא הייתי
צריכה להתחנן כל כך שיחבקו אותי!
(היא בגבה אליו. אינה רואה אותו. הוא דווקא מתקרב ומושיט יד. אבל היא לא
יודעת והיא שוברת את הכלים).
לולי – זהו. שוב יצאתי מטומטמת. אחותי צדקה. תעוף מפה. עוף לי מהעיניים. קח
את האח המפגר שלך ועופו לי מהחיים. אני אמצא לי קרחון אחר להתחבק אתו.

ניקו – מצטערת! אני שומרת את הנשיקה הראשונה שלי כבר כמעט 18 שנים ואני לא מתכוונת לבזבז אותה עכשיו על בחור מפגר עם קסדה. (בקאט) מצטערת שקראתי לך ככה. אני לא מתכוונת לזה. אם היית עוקב אחרי הערוץ שלי היית יודע שהיום בחצות צריך להופיע אצלי נסיך לנשיקת אהבה אמיתית. כן כמו בסרט! מה אתה מסתכל עלי ככה? אז אם! אם! אם! לא יגיע אף אחד – מה שמתחיל להסתמן כמו סינריו הגיוני, כי עוד לא כתבו לי אבל זה לא אומר כלום – אז אולי! אולי! אולי! אם תוריד את הדבר המטופש הזה מהראש כי שום דבר לא יכול לקרות לך! אז! אולי! אולי! אולי! יש סיכוי שאני ירחם עליך ואני אתנשק איתך. כי יש לי לב טוב בעצם.

ג'ו – אני לא מפגר.

(שתיקה בחדר. פתאום אדם מסתער אל תוך הדירה. לולי אחריו. אדם חוטף את ג'ו ביד והם הולכים משם. לולי טורקת אחריהם את הדלת).

ניקו – מה עכשיו? שוב דפקת הכול?

בנצי - אני הבנתי. אני הבנתי שזה לא משנה אם אני צודק או את צודקת. זה לא חשוב. מה שחשוב זה שאנחנו צריכים להפסיק לחשוב מי צודק ויחד להתגבר על כל המכשולים. (ובקאט) "מכשולים". "מכשולים" זו מילה יפה בנצי - יופי - ככה תגיד לה! (ושולף מהכיס קופסא של טבעת נישואין)

(סצינה של ארבעה דמויות בשני דיאלוגים מקבילים. כל זוג בדירתו):

(ניקו נרגשת ומלאת אדרנלין, רודפת אחרי לולי שמתחילה להתלבש לעבודה).

לולי – לא לדבר איתי.

ניקו – איך היה?

לולי – אמרתי לא לדבר איתי.

ניקו – מה קורה לך?

לולי - לא לדבר איתי!!!

(אדם מתהלך בתוך הדירה ומכניס אגרופים לחפצים וקירות. ג'ו מתרוצץ אחריו)

אדם – ג'ו מתפוצץ לי הראש. תן לי קצת שקט.. לא לשגע אותי עכשיו.

ג'ו – אדם, אני לא נגעת לך בציצי. אבל שרנו שירים.

אדם – יופי תהיה בשקט.

ג'ו – היא שאלה אותי מלא שאלות. עלי ועליך. היא שאלה הרבה עליך.

ניקו – היה ממש כיף ועשינו מלא דברים.

לולי – יופי. התאהבת במפגר?

ניקו – מה? לא!

לולי – יופי. כי את בחיים לא תראי אותו יותר אז תמחקי אותו מהלב שלך.

אדם – מה.. איזה שאלות היא שאלה אותך?

ג'ו – אה.. אם יש לך גרזן בבית או מסור חשמלי.

ניקו – פחחח. הרסת הכול גם איתו? כל כך מהר? לדעתי זה שיא.

לולי – חתיכת אימפוטנט. לדעתי הוא בכלל הומו.

ג'ו – היא יפה החברה שלך.

אדם – היא לא חברה שלי.

ניקו – אחרי זה שתבואי ותגידי לי "אויש ניקו! הפעם זה היה ממש זה!" אני פשוט

אצחק לך בפרצוף!

לולי – אל תדאגי לא תשמעי ממני מילה יותר. דברי לקירות.

ניקו – לפחות היית מוצאת בחור אחד נורמאלי. סטטיסטית זה כבר היה צריך

לקרות!

לולי – את אחות נוראית ובנאדם מסריח.

ניקו – תודה רבה. מתי תכירי בזה לולי, שהכי טוב לך לבד.

לולי – (מתרגזת) את כל כך צודקת. זהו. נמאס לי לממן אותך. ממחר את בת 18
ואת מוזמנת, גוזל, להתחיל לחפש איך לעוף מהבית הזה!

ג'ו – אמרתי לה שאתה לא נשוי. ושנחנו לא צרפתים והיא -

אדם – מה? למה אמרת שטויות כאלה? אתה כזה דפוק.

ג'ו – "אמא שך דפוקה יא בן ז-"

אדם – (קוטע אותו) חלאס. די. שקט! אני לא ילד. ואין לי כוח לשמוע את השטויות

שלך. לך לחדר תהיה בטאבלט ותסתום את הפה!

ג'ו – אבל אדם, היא אמרה שאולי היא תיתן לי נשיקה. מסתבר שהיא בחורה

מאוד נחמדה.

אדם – (מתפרץ עליו) תקשיב לי! כמה שאנשים יהיו נחמדים אליך – זה לא כי

אכפת להם ממך. אתה שומע? לאף אחד בעולם הזה לא אכפת ממך. לא לאמא

שלך שנמצאת חצי עולם ממך ובטח לא לילדה המטומטמת שפגשת לפני שעה!

ניקו – הכול תמיד סביבך! את בהריון, את פוגשת נסיך והכל לפי בקשתך ואני כאן

– הקהל הנפלא שלך – צריכה לשבת ולמחוא לך כפיים?! אם את רוצה - אני

אעלם לך לתמיד!

לולי – כן. זה מה שאני רוצה.

אדם – ותוריד את הקסדה הזאת! אתה נראה מגוחך! איזה בחורה אתה חושב

שתנשק מישהו שכל היום חובש קסדה? הא? תענה לי נו.

ניקו - את לא מתכוונת לזה!

לולי – אני כן ומאוד.

ניקו - אני זאת שכל לילה יושבת ומחכה שתחזרי!

לולי – אז תפסיקי. תיעלמי לי מהחיים. נמאס לי לטפל בך.

ניקו – ברור שתריבי אתי את הריב הזה יום לפני היומולדת שלי! רק להרוס! רק

להרוס את יודעת!

לולי – (קדה קידה)

ניקו – (שולפת את האייפון) אני מקליטה אותך. אני רוצה את זה מוקלט!

לולי- (חוטפת את הטלפון לידה) "אני לולי – רוצה שאת – ניקו - תיעלמי לי מהחיים. סוף ותודה".
ניקו - מילתך היא פקודתי. את תבואי יום אחד ואת תמצאי כאן שלולית של דם ואת תצטערי.
לולי – (מגיבה באדישות) נו שוין. לא נחייה לנצח.
ניקו – (נעלבת ממש) תיקחי את זה בחזרה. לולי, תיקחי את זה בחזרה!

אדם – נו תענה!
ג'ו – אתה תמות.
אדם – (המום) תסתום את הפה שלך.
ג'ו – אתה תמות. (מתחיל לשיר) "אתה תמות, עוד מעט תמות, כן אתה תמות".
אדם – תסתום את הפה שלך!
(ושם יד על הפה שלו בכוח).

ניקו – נו תיקחי את זה בחזרה לולי! אל תשאירי אותי ככה!
לולי – אני צריכה לצאת לעבודה.
ניקו – (מתייפחת בבכי) לולי, בבקשה תיקחי את זה בחזרה. לולי. אני מתחננת לולי.

אדם – (מביט בג'ו) מה חשבתי לעצמי.. אני לא יכול להחזיק אותך פה. תכין את התיק שלך מחר. (וקם)
ג'ו – (מתחנן) אדם, אדם, לא אדם אני מצטער אדם. אדם אני ישיר שירים אחרים. אדם. אדם. בבקשה.
אדם – (לא עונה, מצטבר בכעס)
ג'ו – אדם. אדם. אדם. אדם.
אדם – די! (צורח לו אל תוך הפרצוף ומכניס לו מכה חזקה לקסדה. ג'ו נבהל.
אדם מפנה לו עורף ויוצא מהבית).

(לולי יוצאת מהבית ואדם יוצא מהבית ושניהם לא רואים אחד את השנייה ברחוב).

ירדנה (מדליקה נרות שבת)–

"ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם אשר קידשנו במצוותיו וציוונו להדליק נר של שבת. יהי רצון מלפניך ה' אלוהי ואלהי אבותי שתחונן אותי ואת אישי ואת כל קרובי, ותתן לנו חיים טובים וארוכים ותשלם ביתנו, ותשכן שכינתך בינינו. אנא שמע את תחינתי בעת הזאת, האר נרנו שלא יכבה לעולם ועד, אמן."

ניקו – (בוכה על הרצפה. עושה לייב) יש שם מישהו? מישהו רואה אותי? מישהו מקשיב? אני מדברת לעצמי? אם מישהו מקשיב אז שיבוא. בבקשה שיבוא."

(ג'ו אוזר אומץ ומסיר את הקסדה מעל ראשו. נשמע צלצול בדלת. ג'ו מתלבט אם להחזיר את הקסדה לראשו לפני שהוא ניגש לדלת. צלצול נוסף נשמע. הוא ניגש לדלת ופותח אותה).

ירדנה – היי.

ג'ו – (בוהה בה).

ירדנה – אדם... בבית?

ג'ו – לא.

ירדנה – אני.. בגלל הסופה... קצת נבהלתי להיות לבד אז...

ג'ו – (בוהה בה).

ירדנה – טוב. אם הוא יגיע – תגיד לו ש – בעצם רק רציתי לשאול משהו – לא משנה – אתה לא חייב להגיד לו בכלל שבאתי.

ג'ו – בת כמה את?

ירדנה – אני? (מופתעת) 29 ואתה?

ג'ו – 22. עוד 11 חודשים 23.

ירדנה – צעיר.

ג'ו – גבר.

(רעם נשמע. שניהם קופצים).

ירדנה – אתה.. עסוק? רוצה אולי לקפוץ לתה או משהו? עד שאח שלך יחזור.

ג'ו – לקפוץ לתה?

ירדנה – לקפוץ לדירה שלי...

ג'ו – לקפוץ לדירה שלך? (קופץ במקום).

ירדנה – (צוחקת) אתה, יש לך חוש הומור... ציני כזה. גם לאחריך יש כזה חוש הומור?

ג'ו – לא. הוא לא מצחיק בכלל.

ירדנה – (צוחקת שוב) אז אתה רוצה? נו בוא בוא. עד שהוא יחזור – לא טוב

לשבת לבד ככה בסופה. תשב איתי עד שהוא יחזור.

(היא אוחזת בידו ומושכת אותו החוצה. שניהם יוצאים מהבית ושוב הדלת נטרקת)

מאחוריהם. הקסדה והמפתח נותרו בפנים. ג'ו נרגש ומבוהל).

בנצי – (ברחוב, כורע ברך, מתאמן) "ירדנה, יקירתי. האם תסכימי ל- מה "יקירתי" מה? מה אני שייקספיר?.."

(הוא נעמד ומתחיל ללכת ונתקל באדם כתף לכתף. אדם לא נעצר ולא מתנצל).

(ג'ו וירדנה בדירתה. הוא שותה תה).

ירדנה – אז.. אח שלך אמר מתי הוא חוזר?

ג'ו – לא.

ירדנה – מה הוא אמר?

ג'ו – הוא אמר שמעכשיו זה רק אני והוא. ביחד. ושהוא רק איתי. אבל הוא שקרן.

ירדנה – לא.. מה פתאום. בחור טוב אחריך. דואג לך. לאן הוא יצא בערב כזה?

ג'ו – לחברה שלו.

ירדנה – (מתאכזבת) אה. יש לו חברה...? הרבה זמן?

ג'ו – יומיים.

ירדנה - אה.

ג'ו – לך יש חבר?

ירדנה – (משתהה) אָה... לא. היה לי. עד לא מזמן. אבל זהו - אני חופשיה. אני

כבר אישה לעצמי. זהו.

ג'ו – יופי.

ג'ו – **ירדנה!** (ומתחיל לצחוק) או הו הו... ירדנה!..."

(ירדנה צוחקת ופתאום מתחילה לבכות).

ג'ו – את בוכה? למה את בוכה? אל תבכי.. (שר) "או הו או הו... – ירדנה..."

(הוא רוכן ומנגב לה את הדמעות. פתאום ירדנה מתרגשת מהמחווה ומנשקת אותו באחת, הוא נבהל אבל מנשק. ואז היא באחת מפסיקה).

ירדנה – אני.. סליחה.. מצטערת.. אני .. אני .. לא יודעת מה קרה לי.. אני מבקשת ש...

ג'ו – (הוא מתביית על הציצי שלה)

ירדנה – טוב. אהה.. אני צריכה לצאת.. אתה מבין מה שאני אומרת לך?

ג'ו – את אוהבת שירים.

ירדנה – כן.. אָה – אני הבנתי שאני חייבת ללכת אז..

ג'ו – איזה שירים את אוהבת?

ירדנה – אנחנו נדבר בהזדמנות על כל השיר.. אני פשוט ממש ממש..

ג'ו – אני אוהב אותך.

ירדנה – תשמע – אתה מתוק ואני מצטערת על... זה לא היה במקום...

ג'ו – "או הו הו... ירדנה!"

ירדנה – ג'ו? ג'ו? אני מבקשת ממך שתצ..

(הוא אוחז לה בציצי. היא נבהלת).

ירדנה – אהה! מה אתה עושה?! אתה מוכן לעוף מפה?!

ג'ו – (הוא צורח ובורח לפינה).

ירדנה – תעוף מפה! צא מהבית שלי! תעוף! אבא! אבא! תעוף לבית שלך!

ג'ו – (הוא נלחץ ונטרף ומתחבא מתחת לכיסא במקום הקסדה) הדלת סגורה אני לא יכול להיכנס עד שאח שלי יחזור.

קול אביה קורא – ירדנה!

ירדנה – (משתתקת ומתקרבת אליו) טוב. שקט. תישאר פה. רק תתרחק ממני.

מה יש לך? אתה משוגע או משהו?

ג'ו – לא.

ירדנה – תבקש סליחה. תבקש סליחה!

ג'ו – אפשר סליחה?

ירדנה – ולא לעשות את זה יותר! (מראה לו) זה! (שתיקה) מתי אח שלך חוזר?

ג'ו – הוא אמר שעה.

ירדנה – ומתי באמת?

ג'ו – הרבה שעות.

ירדנה – טוב, שב תירגע. עד שהוא יחזור. (הוא מתנצל ומלטף אותה ביד).

ירדנה – כן. זה נעים. זוז. תעשה נעים. משוגע. כמה זמן לא פינקו אותי...

(הוא מלטף את ידה והם נרדמים אחת בזרועות השני).

(ניקו שמה אודם לשפתיה ובוכה. במקביל לולי שמה אודם לשפתיה ובוכה).

(בנצי עולה במדרגות. הוא נעמד מול הדלת. מוודא שהטבעת בכיסו. מוציא את המפתח ופותח את הדלת. הוא מבחין בג'ו וירדנה הרדומים. הוא מתיישב בכורסא מולם ומעיר אותה בשקט. ג'ו ער והמום).

בנצי – דנה. דנה.

ירדנה – (מתעוררת בבהלה) מה אתה עושה פה?

בנצי – שבת שלום.

ג'ו – שבת שלום.

ירדנה – תצא מהבית שלי.

בנצי – באתי בסופה הזאת. לא ענית לטלפון ודאגתי אם הכול בסדר. אבל אני רואה שהכול מצוין.

ירדנה – תפסיק עם ה.. חשדנות שלך. לא קרה כאן כלום.

בנצי – כלום?

ירדנה – כלום. הוא השכן.

בנצי – ממול?

ירדנה – כן, ממול.

בנצי – זה שאמרת שמסתובב ומביא זונות לדירה שלו באמצע הלילה? השכן

הזה? איזה כבוד.

ירדנה – לא, זה אח שלו.

בנצי – האמת תיארתי אותך הרבה יותר.. גבוה. אבל איזה כבוד. אתה יודע, אני

אף פעם לא הלכתי לזונה. אין לי אומץ. נעים מאוד. (מושיט יד)

ג'ו – אני לא לוחץ ידיים.

בנצי – תלחץ.
 (ג'ו לוחץ לו את היד ובנצי מוחץ אותה)
 ירדנה – בנצ...
 בנצי – דָּנה, תסתמי את הלוע שלך לפני שאני סותם לך אותו. (לג'ו) אתה רוצה
 לשותות משהו? לאכול? תגיד - יש לך במקרה סיגריה? היא הכריחה אותי
 להפסיק לעשן. (ג'ו קם) לאן אתה הולך? שב. שב אל תפחד. נעים מאוד אני בנצי.
 ירדנה – ג'ו.
 בנצי – ג'ו? מה אתה לא מהארץ?
 ג'ו – איזה ארץ?
 בנצי – אני לא מאמין. אני לא מאמין. שנייה שנייה.
 ירדנה – רק דיברנו.
 בנצי- אני רואה. על מה דיברתם בדיוק? מה היה לה כל כך חשוב להגיד לך בערב
 שישי כל כך מקרוב?
 ג'ו – "6 שנים בזבז זמן. אין אהבה. אין התרגשות. מזל שלי שעזבתי בזמן".
 בנצי – יפה. התחלת לדבר עלינו בלשון עבר?
 ירדנה – למה יש עתיד?
 בנצי – י-ר-ד-נ-ה! איזה מלכה את דָּנה. איזה מלכה את.
 ירדנה – בנצי למה באת? מה אתה רוצה?
 בנצי – ירדנה סתמי את הפה שלך ולך תחליפי לאבא שלך חיתול!
 ירדנה – אל תדבר עליו!
קול אביה קורא – ירדנה!
 בנצי – (צועק) כולנו נמות לפני שהבן זונה הרקוב הזה ימות. כולנו נמות לפני
 שהבן זונה הזה שבגללו אמא שלך זרקה את עצמה מהחלון יעבור מהעולם.
 עקשנות כזאת! רואים שאת הבת שלו!
 ירדנה – בנצי תירגע, אני רק הזמנתי את השכן שלנו לכוס תה!
 בנצי – כמה זמן אתה גר כאן?
 ג'ו – יומיים.
 בנצי – ממש שכן ותיק!
 ירדנה – זה אח שלו – חתיכת מטומטם.
 בנצי – תסתמי את הפה שלך ירדנה! תסתמי ת'פה! אני ראיתי אותו אתמול בלילה
 ישן מחוץ לדלת שלך! תסתמי את הפה שלך שקרנית! מטונפת! זונה!

ירדנה – חזרת לקללות שלך? בחיים אני לא אחזור אליך! אתה תמות ואני לא יבכה עליך שנייה אחת! יא אפס! צא! אתה מפריע לי ולג'ו חבר שלי.

בנצי – ג'ו. אתה יודע, אמא שלי אומרת לי שנים: "מה אתה מוצא בירדנה הזאת? מה אתה צריך בחורה שיש לה דעות על כל דבר? שכל הזמן מדברת מדברת? קח מישהי שתנקה לך ותבשל לך וזהו". ואני אומר לה: "אמא, לא. היום זה עולם מודרני! זה לא כמו פעם! היום לנשים יש זכות להביע את הדעות שלהן, לנשים יש זכות להתפתח!" עכשיו אני מבין שהיא צדקה! אילמת! נשים צריכות לסגור את הפה ואת הרגליים שלהם ול-נ-ק-ו-ת!

ירדנה – עוף מפה! עוף לי מהבית!

ג'ו – (קם) "אני סיימתי לדבר. אתה אדוני מפוטר!"

בנצי – (נותן לג'ו מכה בראש) אני מפוטר? גם את זה סיפרת לו? סיפרת לו גם שאת אוהבת לשכב על הבטן כשאני עושה לך -

ירדנה – (קוטעת אותו) תעוף מפה! תצא מהבית שלי! אל תחזור הנה בחיים שלך!

בנצי - עשית ממני בדיחה ירדנה, עשית ממני בדיחה. גם אם חשבתי שאני הייתי לא בסדר עכשיו אני מבין. עושה לי סצינות בעבודה – "מיכל, סיוון". אני לא יכול להסתכל על בחורה ברחוב. עשר שניות נפרדנו ואת כבר מזדיינת לי עם מפגרים.

(ג'ו מתחיל לפרכס)

בנצי - מה הבעיה שלך? מה הבעיה שלו?

ירדנה – תצא מפה! ג'ו, ג'ו תירגע..

בנצי – מה הבעיה שלו?

ירדנה – בנצי תעוף מפה!

(היא מנסה להרגיע את ג'ו)

בנצי – 6 שנים יחד אנחנו ביחד קצת כבוד תתני לי! קצת! מה זה פתחת פה בית מחסה לדפוקים?

ג'ו – אמא שך דפוקה יא בן זבל זונות אני ג'ו ואני לא דפוק!

(שתיקה)

בנצי – מה הוא אמר על אמא שלי?

ירדנה – כלום! בנצי תצא!

בנצי – מה אמרת על אמא שלי?

ג'ו – שהיא דפוקה יא בן זבל זונות!

בנצי – אני יהרוג אותך יא חתיכת מזדיין! (מתנפל עליו. שניהם רבים)

ירדנה – בנצי, די!! די כבר, מספיק, די!!!

בנצי – (בוכה כורע ברך מול ירדנה ובא לשלוף את הטבעת) ירדנה יקיר... (ג'ו דוחף אותו. בנצי מתנפל עליו ומכה אותו נמרצות. ג'ו מבועת מתקפל בפינה).

ירדנה – בנצי! תעזוב אותו! אתה לא רואה שהוא לא רגיל? שיש לו בעיות?!

בנצי – את יודעת למה באתי היום? כי אני הבן אדם היחיד בעולם הזה שאוהב אותך. אפילו -

ירדנה – כמה פעמים אני צריכה להסביר למוח המאותגר שלך שאני רוצה שתצא?! שהגוף שלך יעזוב את הבית שלי?!?

בנצי – אפשר לנשק אותך לפני שאני עוזב?

ירדנה – (בדמעות) תצא מפה. תצא כבר!

בנצי – אם אני יוצא מפה אני גומר על החיים שלי ירדנה. אם אני יוצא מפה אין לי שום סיבה לחיות.

(ירדנה שותקת. בנצי הולך לדלת).

בנצי – ירדנה. מה שקורה מכאן הוא על אחריותך. (ויוצא)

(מוסיקה אלימה מתחילה. לולי מתחילה לעבוד. היא עולה על הבמה הקטנה וגוררת אחריה כיסא. האיפור שלה מרוח מבכי).

(ג'ו מחזיק את הראש ושר).

קול אביה של ירדנה קורא – ירדנה!

ירדנה – (לג'ו) די. די! תירגע. (ירדנה) אבא תחזור לישון הכול בסדר. די אתה! תפסיק אתה מפחיד אותי.

(במקביל ניקו עולה בלייב וקוראת לו).

ניקו – ג'ו? ג'ו? אתה שומע אותי ג'ו?

ירדנה – תקשיב לי. תסתכל עלי. הכל בסדר. אני פה. תסתכל עלי.

ניקו – ג'ו. אם אתה שומע אותי – תבוא לדירה שלי בבקשה אני צריכה אותך.

ירדנה – מה, מה, מה מרגיע אותך? מה? להדליק לך טלוויזיה?

ג'ו - (נזעק) לא!!

ירדנה! לא בסדר. טלפון? אתה רוצה לשחק בטלפון?

ג'ו – אינסטגרם.

ירדנה – אינסטגרם. הנה – אני פותחת לך – תנשום עמוק.

ניקו – ג'ו. אני מצטערת על מה שאמרתי לך. אני לא רוצה למות ג'ו. יש לי עוד

שעה ליומולדת. אני חייבת להתנשק לפני גיל 18. ג'ו תבוא אלי. תציל אותי.

(ג'ו צופה בלייב באינסטגרם של ירדנה ומתחיל להירגע)

ירדנה – (המומה) מאיפה אתה מכיר את הילדה הזאת? היא מדברת אליך? אתה

מכיר את מי שמדברת? איך היא מכירה אותך? תענה!

ניקו – ג'ו, אתה שם?

(בנצי נכנס למועדון הריקודים. הוא שותה מבקבוק. ומתיישב מול ירדנה שמחייכת

אליו בצביעות ומתחילה לרקוד מולו).

בנצי – לסגור את הדלת? (לולי מנענעת בראשה) לא? זה החוק? לא צריך. וואו.

פעם ראשונה שלי במקום כזה. וואו. איזה יפה את. יפה מאוד. בטח כל הזמן

אומרים לך את זה.

לולי – (רוקדת) ששש...

בנצי – אני מדבר הרבה? סליחה.

לולי – (מתחילה להוריד את החזייה שלה).

בנצי – לא לא אל תתפשטי. עדיין. אני רוצה רגע להסביר לך. אני לא מתאים לי

בכלל מקומות כאלה. אבל חברה שלי בגדה בי היום. 6 שנים אנחנו ביחד. יום

אחרי שאנחנו נפרדים היא מכניסה מישהו אחר הביתה. זאת לא זונה? זונה

מזדיינת! היא פחות יפה ממך. אבל אני אוהב אותה. את יודעת כמה אני אוהב

אותה קיבינימט?!? אבא שלי היה בוגד באמא שלי כל החיים שלו. אני לא. אני

שתיתי עכשיו קצת ואני לא מרגיש בסדר! כי בדרך כלל אני רואה בחורה ברחוב

אני מוריד את העיניים כמו דתי. לא שאני דתי. בחיים לא שמרתי שבת. איזה יפה

את. רוצה טבעת? אני.. (מוציא מהכיס את הטבעת) יש לי טבעת שאני לא רוצה.

בחינם. קחי אותה. (קם).

לולי – שב.

בנצי – את רוצה את הטבעת הזאת? קחי. אם לא אני אזרוק אותה. תפסיקי

לרקוד זה לא נעים לי. קחי את הטבעת. קחי. (מתקרב אליה) אני מתחנן. קחי

אותה. קחי.

לולי – אל תתקרב! תעוף ממני!
בנצי - (דוחף לה אותה בכוח) קחי את הטבעת הזאת!
לולי - תעזוב אותי! הצילו!
(פתאום אל החדר מתפרץ אדם ורואה את בנצי אוחז בידה של לולי. הוא מתנפל
עליו ומכניס לו מכות ובעיטות. בנצי על הרצפה. לולי צורחת. אדם מרים אותה
ויוצא איתה מהמועדון).

ניקו לוקחת נשימה עמוקה ויוצאת מפתח הבית. היא לא מעזה להיכנס למעלית
אז היא יורדת במדרגות.
(במקביל)
ג'ו יוצא מהבית של ירדנה ועולה במעלית אל הבית של ניקו ולולי.
(היא מגיעה לדירה שלו. והוא מגיע לדירה שלה. שניהם דופקים על הדלת של
האחר ואין מענה).

(לולי ואדם רצים. היא נעצרת וצוחקת)
לולי – אתה ממש גיבור מהסרטים מה?
אדם – מה ביקשתי ממך?
לולי – בחיים אף אחד לא התנהג אלי ככה.
אדם – מה ביקשתי ממך?
לולי – אתה אוהב אותי? כן? כן? אם תענה אני יענה. אתה אוהב אותי?
אדם – אמרתי לך לא לחזור לעבודה הזאת!
לולי – בוא הנה! (אוחזת בו).
אדם – שנייה! (נרתע מהמגע שלה)
לולי – עברו מלא שניות בוא כבר!
אדם – אני לא רוצה שתלכי לשם יותר!
לולי – אז מספיק עם הסודות!
אדם – מספיק עם הסודות. אל תלכי לשם יותר.
לולי – אז תנשק אותי!
(היא מנסה לנשק אותו ואדם מעיף אותה מעליו)

ירדנה יוצאת מהבית שלה ומתחילה לרוץ ברחובות ולקרוא: "בנצי! בנצי!"
(במקביל)

ג'ו מתיישב במסדרון ובוכה. הוא מוצא ארגז הפוך והוא שם אותו על הראש להגנה.

סופה ברחוב. רוחות, ברקים ורעמים.
ניקו רצה יחפה ובלי משיים נתקלת בבנצי השיכור שעף אחורה אל הרצפה)
ניקו – תסתכל לאן שאתה הולך אידיוט!
בנצי – סליחה. לא ראיתי אותך.
ניקו – אל תרוץ אם אתה לא רואה!
בנצי – אחחח.. (מחזיק את עינו הסגולה בפנס שאדם הכניס לו).
ניקו – מה זה, מה קרה לך?
בנצי – (מתקרב) יש לי משהו בתוך העין?
ניקו – תעצור – אני רואה מכאן! העין שלך מלאה בדם. זה נראה ממש רע, מה קרה לך?
בנצי – (מתנודד) התנפלו עלי... כמה אנשים. (כמעט מועד) תני לי יד.
ניקו – אני לא נוגעת בזרים.
(בנצי נופל לרצפה)

אדם – (מתרוצץ אנה ואנה).
לולי – למה את לא נוגע בי? אתה נגעל ממני? אתה נגעל ממני.
אדם – אני לא נגעל ממך.
לולי – אז למה אתה לא נוגע בי?
אדם – (מליט פניו בידיו)
לולי – מה? מה? תספר לי – אמרנו שאין יותר סודות, תספר לי.
אדם – אני-
לולי – שום דבר לא ישנה כלום, אני לוקחת אותך. כמו שאתה.

אדם – אני... חייב ללכת.
(אוחזת בו בייאוש)
לולי – מה עשיתי?!? עשיתי משהו?
אדם – את לא עשית כלום!

ירדנה – בנצי!!!!

בנצי – ילדה מה את עושה בחוץ כל כך מאוחר בלילה?
ניקו – מה אתה עושה בחוץ?
בנצי – יש לך פה חצוף.
ניקו – מישהו מחכה לי.
בנצי – הוא בטח מישהו מיוחד אם את הולכת אליו בסופה כזאת!
ג'ו (במסדרון צורח) – ניקו!!!
ניקו – הוא באמת מיוחד.
בנצי – ואני לא מיוחד? (מנסה לשים עליה יד ונעמד בדרכה)
ניקו – אתה מסריח ושתוי! תן לי לעבור.
בנצי – איפה את גרה?
ניקו – תן לי לעבור!
(רעם!)
בנצי - כל העיר הזאת היא ערימת זבל אחת גדולה. אם הייתי יכול הייתי שופך
כאן דלק ושורף הכול.
ניקו – יופי. ממש אופטימיסט. תן לי לעבור!
בנצי – חברה שלי בגדה בי.
ניקו – אם היא בגדה בך כנראה יש לה סיבה טובה.
בנצי – היא אומרת שאני לא מספיק גבר. שאני לא אסטרטיבי.
ניקו – "אסטרטיבי". אתה אוהב אותה?
בנצי – אני שונא אותה! שתמות!

ירדנה – בנצי! (היא מעקמת רגלה, מועדת ונופלת על הרצפה) בנצי! בנציי!

לולי – תדבר בבקשה.

אדם – זה לא את.

לולי - זה אני ברור שזה אני! זה תמיד אני! הכול אני הורסת, הכול. את כל החיים שלי אני הורסת.

אדם – לא זה לא את. זה אני, אני מסריח לולי. אני מגעיל את עצמי. שנים שאני מחפש אהבה ברחובות של העיר המזוהמת הזאת אצל נשים שאין להן אהבה בחינם. ועכשיו אני משלם על זה את המחיר לולי.

לולי - אני לא מבינה, מה אתה מנסה להגיד לי? אני לא מבינה...

אדם – (צועק) אני חולה!

בנצי – את.. רואים עליך שאת תעשי הכול בשביל אהבה. נכון? (הוא מתחיל לבכות)

ניקו – אתה בסדר? אוף. אני צריכה ללכת.

(הולכת ובסוף מחליטה לחזור כדי לעזור לו לקום)

בנצי – תודה. אני לא מכיר אף בחורה שהייתה יוצאת בסופה כזאת לחפש מישהו...

ניקו – תודה. תעמוד. אני -

בנצי - מגיעה לך אהבה טובה. מגיע לך מישהו שיבנה לך ארמון...

ניקו – מה השעה?

בנצי – כמעט חצות.

ניקו - אני חייבת הולכת.

בנצי – (אוחז בה) חכי רגע, עוד קצת.

אדם – זה בדם שלי. נדבקתי לפני חצי שנה.

לולי – (לא מצליחה לדבר)

אדם – כולם אומרים לי ש"היום אפשר לחיות עם זה". אפשר לחיות עם זה אבל אני צריך סיבה לחיות לולי.
לולי – (לא עונה)
אדם – (מביט בה) למה את לא מדברת? תדברי..
לולי – (לא עונה)
אדם – אני הולך.
לולי – חכה.

ניקו – תעזוב אותי. אני חייבת ללכת, אני צריכה להספיק...
בנצי – תישארי עוד דקה.
ניקו – שום דקה. אין לי דקה. תן לי ללכת - שאני לא אדבק ממך!
בנצי – תדבקי? במה?
ניקו – בביש מזל. יצור מסכן ואומלל.

לולי – אל תלך. זה קשה אבל... אני מוכנה לנסות. אני מוכנה לנסות איתך. אבל בתנאי אחד – שלא תלך. תבטיח לי בבקשה שלא תלך ותעזוב אותי. בבקשה. ולפעמים אני סתם אהיה לידך ואני לא אפריע. אתה לא תרגיש בכלל שאני פה. רק תישאר אתי. טוב? טוב? אם תגיד טוב אני אגיד טוב.

בנצי – (מתרגז) אני יצור מסכן ואומלל? אני יצור מסכן ואומלל!?!
ניקו – אידיוט. זה מהסרט של בת הים!
בנצי – למי את קוראת יצור מסכן ואומלל?
ניקו – תעזוב לי את היד!
בנצי – כל החיים קוראים לי ככה! אני צריך את זה גם ממך!?!
ניקו – אתה מכאיב לי!
בנצי – אני יצור מסכן ואומלל? אני???

אדם מנשק את לולי בתשוקה גדולה.
(ובמקביל)
בנצי מנשק את ניקו בכוח. על השפתיים.

שני הזוגות מתנתקים זה מזה.
ניקו קמה ויורקת ובורחת ברחוב בצרחות אימה:
ניקו – לא! לא! לא! לאאאאאאאאאא!!!!!!!

(חושך על הבמה. הסופה נחלשת)

לאט לאט עולה האור על הדמויות. ברקע נשמע קול מים המתמלאים באמבט.
לולי ואדם הולכים יד ביד ומגיעים למסדרון הדירה של לולי. שם על הרצפה הם מוצאי את ג'ו עם ארגז על הראש. אדם רץ אליו ושניהם רוכנים כלפיו.
(במקביל)
בנצי הולך מדדה ופתאום מוצא את ירדנה שרועה על הרצפה ורגלה מדממת. הוא נזעק לעזור לה לקום ומניף אותה על ידיו כמו כלה.

(ניקו בבית. צליל מים מתמלאים באמבט. דלת האמבט סגורה מולה ומוארת.)

ניקו – רוב האנשים מתאבדים בחורף, ידעתם את זה? כשאין שמש לפעמים גם אין סיבה לחיות. כאן ניקו. בלייב אחרון בהחלט. חברים, עמדתי במשימה – נשיקה ראשונה לפני חלוף היום השלישי. ואיזו נשיקה מגעילה היא הייתה. אני לא רוצה להתנשק יותר. לא מבינה מה מבוגרים מוצאים בזה. כנראה שאני לא שייכת לעולם הזה. דיסני שיקרו. בחיים אין סופים טובים.

לולי, (קולה נסדק) אני אוהבת אותך. אל תקראי לתינוקת שלך ניקו. זה מזל רע. תודה
שדאגת לי כל השנים. אני מצטערת על הכול. לפעמים המרחק הכי גדול הוא בין שני
אנשים קרובים.

(כמעט מתחננת) יש שם מישהו? מישהו צופה..? מישהו שומע אותי?
(מתייאשת) אני חוזרת למים. עד כאן סוף שידורים. לילה טוב. תזדיינו.

(כל הדמויות נעמדות ביחד עם הפנים לקהל. רק ניקו בגבה לקהל. הולכת לעבר דלת
האמבט הסגורה שמים מתחילים לזרום מתחתיה.

סוף